

Biuletyn Prawa Karnego nr 9/14

Biuletyn Prawa Karnego jest opracowywany przez Zespół Prawa Karnego, Wojskowego i Europejskiego Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego oraz asystentów Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego. Jego celem jest dostarczenie bieżącej informacji z zakresu szeroko rozumianego prawa karnego. Biuletyn dzieli się na następujące działy:

1. Orzecznictwo Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego

W tym dziale prezentowane jest bieżące orzecznictwo obu izb Sądu Najwyższego z okresu bezpośrednio poprzedzającego ukazanie się kolejnego numeru biuletynu. Założeniem tego działu jest omówienie wszystkich orzeczeń w sprawach karnych wydawanych przez Sąd Najwyższy, w których dołączono pisemne uzasadnienie. Dział ten zawiera także informacje o pytaniach prawnych, jakie wpłynęły do Sądu Najwyższego oraz przedstawia omówienie bieżących spraw znajdujących się na wokandzie SN.

2. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa karnego

W dziale tym zamieszone są bieżące informacje o sprawach rozpoznawanych w Trybunale Konstytucyjnym związanych z prawem karnym, jak również o wydanych przez Trybunał Konstytucyjny orzeczeniach.

3. Zmiany w prawie

Dział ten poświęcony jest informacji o uchwalonych i wchodzących w życie aktach normatywnych z zakresu prawa karnego, a także o pracach legislacyjnych rządu i parlamentu.

4. Analizy

W dziale Analiz publikowane są opracowania i analizy z zakresu stosowania prawa karnego przygotowywane przez Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego oraz asystentów Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego.

5. Informacja Międzynarodowa

W dziale Informacji Międzynarodowej zamieszczane są aktualne informacje dotyczące działalności legislacyjnej i orzeczniczej organów i trybunałów międzynarodowych, a także informacje o obowiązujących aktach prawa międzynarodowego odnoszących się do prawa karnego. W tej części Biuletynu prezentowane są także bieżące informacje o działaniach podejmowanych w ramach Unii Europejskiej mających związek z prawem karnym.

6. Przegląd książek i czasopism

W dziale tym anonsowane są nowe publikacje z zakresu prawa karnego.

Zarówno bieżący, jak i poprzednie numery Biuletynu, są umieszczone na stronie internetowej Sądu Najwyższego (www.sn.pl).

Ze względów redakcyjnych do cytowanych w Biuletynie orzeczeń wprowadzane są niekiedy dodatkowe zwroty lub zdania. Owe uzupełnienia wpisywane są nie kursywą, lecz zwykłą czcionką i umieszczane w nawiasach.

Zespół przygotowujący Biuletyn będzie wdzięczny za wszelkie uwagi, które pomogą udoskonalić formę przekazywanych informacji.

dr Michał Hudzik
Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego;
Izba Karne Sąd Najwyższy
astkmh@sn.pl

Spis treści

1. Orzecznictwo Sądu Najwyższego – Izba Karna i Izba Wojskowa	7
1.1. Uchwały i postanowienia – KZP.....	7
1.2.1 „Niezbędność” wydatków adwokata poniesionych poza jego siedzibą lub miejscem zamieszkania.	7
1.2.2 Uprawnienia oskarżycielskie straży gminnej (miejskiej) w sprawach o wykroczenia określone w art. 96 § 3 k.w.	7
1.2.3 Uprawnienia oskarżycielskie straży gminnej (miejskiej) w sprawach o wykroczenia określone w art. 96 § 3 k.w.	8
1.2.4 Uprawnienia oskarżycielskie straży gminnej (miejskiej) w sprawach o wykroczenia określone w art. 96 § 3 k.w.	8
1.2.5 Uprawnienia oskarżycielskie straży gminnej (miejskiej) w sprawach o wykroczenia określone w art. 96 § 3 k.w.	8
1.2.6 Udział stron w niektórych posiedzeniach określonych w art. 339 k.p.k.	8
1.2.7 Koszty opracowania danych dotyczących usługi świadczonej drogą elektroniczną	9
1.2.8 Kara łączna orzekana za osądzone w odrębnych postępowaniach przestępstwa należące do ciągu przestępstw.	9
1.2. Orzeczenia w sprawach kasacyjnych.....	9
1.2.1 Oddalenie wniosku dowodowego jako zmierzającego w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania karnego.	10
1.2.2. Wymogi związane z dokładnym określeniem czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku skazującym.	11
1.2.3. Stosowanie klauzuli antykumulacyjnej (art. 415 § 5 k.p.k.) w postępowaniu karnym.	17
1.2.4. Właściwość funkcjonalna do rozpoznania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie sądu odwoławczego w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.....	21
1.2.5. Zakres upoważnienia a możliwość działania obrońcy w postępowaniu karnym.	23
1.4. Zagadnienia prawne	25
1.4.1. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Warszawie, I KZP 19/14.....	26
1.4.2. Zagadnienie prawne przedstawione przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przekazane do rozstrzygnięcia pełnemu składowi Izby Karnej Sądu Najwyższego, I KZP 21/14.....	26
1.4.3. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, I KZP 22/14	26
1.4.4. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Tarnowie, I KZP 23/14	26
1.4.5. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Krakowie, I KZP 24/14	26
1.4.6. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I KZP 25/14	27
2. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa karnego	27
2.1. Wyroki i postanowienia Trybunału Konstytucyjnego.....	27
2.1.1 Uprawnienia pokrzywdzonego w procesie karnym; pokrzywdzony - oskarżyciel posiłkowy (SK 22/13).....	27
2.1.2 Wysokość grzywien za wykroczenia (U 4/13).	28

2.2.	Wokanda Trybunału Konstytucyjnego	30
2.2.1.	Zasady rozpatrywania wniosku sędziego o przeniesienie na inne stanowisko służbowe (SK 30/14)	31
2.2.2.	Zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu; wysokość stawki za sporządzenie opinii (SK 25/14)	31
2.2.3.	Złożenie wniosku o wszczęcie postępowania lustracyjnego - osoby uprawnione (SK 20/14)	31
2.2.4.	Opłaty w sprawach karnych; koszty postępowania (SK 14/14)	31
2.2.5.	Prawo do sądu; pozbawienie skarżącego prawa do udziału w posiedzeniu sądu w przedmiocie wykonywania środka zapobiegawczego - umieszczenie w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym (SK 13/14)	31
2.2.6.	Nieważność orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego; odpowiedzialność Skarbu Państwa (SK 12/14)	31
2.2.7.	Nieważność orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego; odpowiedzialność Skarbu Państwa (SK 7/14)	32
2.2.8.	Zasady opodatkowania gier hazardowych (SK 3/14)	32
2.2.9.	Uprawnienie pokrzywdzonego do wniesienia aktu oskarżenia (SK 1/14)	32
2.2.10.	Przepisy regulujące przeszukiwanie osób, dokonywanie kontroli osobistej oraz przeszukiwanie pojazdów przez funkcjonariuszy publicznych (K 17/14)	32
2.2.11.	Odpowiedzialność za wykroczenie; znikoma społecznie szkodliwość czynu (K 13/14)	34
2.2.12.	Ustawa o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (K 11/14)	34
2.2.13.	Utrata członkostwa w Polskim Związku Łowieckim; postępowanie dyscyplinarne (K 10/14)	34
2.2.14.	Ustawa o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (K 6/14)	34
2.2.15.	Postępowanie karne; zasady udziału podejrzanego (oskarżonego) lub jego obrońcy w posiedzeniu sądu (K 5/14)	35
2.2.16.	Zakres immunitetu parlamentarnego (K 2/14)	35
2.2.17.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 43/14)	35
2.2.18.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 42/14)	35
2.2.19.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 41/14)	35
2.2.20.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 40/14)	35
2.2.21.	Kodeks karny; wyrok łączny; zasada sprawiedliwości i rzetelności proceduralnej (P 37/14)	35
2.2.22.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 36/14)	36
2.2.23.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 35/14)	36
2.2.24.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 34/14)	36
2.2.25.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 33/14)	36
2.2.26.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 31/14)	36
2.2.27.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 30/14)	36
2.2.28.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 29/14)	36
2.2.29.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 28/14)	36
2.2.30.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 22/14)	36
2.2.31.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 21/14)	37
2.2.32.	Wyroki łączne; zasady orzekania (P 19/14)	37

2.2.33.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 18/14)	37
2.2.34.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 17/14)	37
2.2.35.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 16/14)	37
2.2.36.	Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 10/14)	37
2.2.37.	Gry hazardowe (P 7/14).....	38
2.2.38.	Gry hazardowe (P 6/14).....	38
2.2.39.	Gry hazardowe (P 5/14).....	38
2.2.40.	Opłata za czynności adwokackie; stawka minimalna w sprawach z wyboru i z urzędu (U 7/14).....	38
2.2.41.	Warunki korzystania przez tymczasowo aresztowanych i skazanych mężczyzn z ciepłej kąpieli (U 6/14).....	38
2.2.42.	Zasady ustalania wysokości stawki minimalnej za czynności adwokackie (U 1/14)	39
2.2.43.	Zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu; wysokość stawki za sporządzenie opinii (SK 25/14)	39
2.2.44.	Złożenie wniosku o wszczęcie postępowania lustracyjnego - osoby uprawnione (SK 20/14).....	39
2.2.45.	Nowelizacja Kodeksu karnego wykonawczego; surowsza kara zastępcza niż w orzeczeniach zapadłych pod rządami poprzedniej ustawy (SK 17/14)	39
2.2.46.	Opłaty w sprawach karnych; koszty postępowania (SK 14/14)	39
2.2.47.	Prawo do sądu; pozbawienie skarżącego prawa do udziału w posiedzeniu sądu w przedmiocie wykonywania środka zabezpieczającego - umieszczenie w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym (SK 13/14)	40
2.2.48.	Nieważność orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego; odpowiedzialność Skarbu Państwa (SK 12/14)	40
2.2.49.	Nieważność orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego; odpowiedzialność Skarbu Państwa (SK 7/14)	40
2.2.50.	Uprawnienie pokrzywdzonego do wniesienia aktu oskarżenia (SK 1/14)	41
2.2.51.	Tymczasowe aresztowanie; wyłączenie możliwości telefonicznego porozumiewania się tymczasowo aresztowanego z obrońcą (K 54/13).....	41
2.2.52.	Wykroczenia; ograniczenie praw i wolności obywateli w zakresie możliwości uzyskania informacji o popełnionym wykroczeniu (K 51/13)	41
2.2.53.	Dochodzenie roszczeń odszkodowawczych; przedawnienie roszczenia o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, zastosowanie środka zabezpieczającego, niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie (K 32/13)	41
2.2.54.	Określenie wymiaru kary za wykroczenia drogowe (K 30/13).....	42
2.2.55.	Wolność słowa; ograniczenia wolności słowa (K 28/13)	42
2.2.56.	Prawo zatrzymanego do odmowy złożenia oświadczeń; obowiązek poinformowania zatrzymanego o takim prawie (K 19/13).....	42
2.2.57.	Prawo autorskie (K 15/13)	42
2.2.58.	Obligatoryjna zamiana grzywny na zastępczą karę aresztu (K 9/13)	42
2.2.59.	Nielegalny pobór energii elektrycznej; dopuszczalność stosowania wobec osoby fizycznej za ten sam czyn odpowiedzialności karnej i odpowiedzialności cywilnej o charakterze sankcyjnym - opłata (P 50/13)	42
2.2.60.	Przesłanki zarządzenia przez sąd obligatoryjnie wykonania kary warunkowo zawieszonej (P 43/13)	43
2.2.61.	Odpowiedzialność za przestępstwo skarbowe; odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe (P 40/13).....	43
2.2.62.	Przeniesienie sędziego na nowe miejsce służbowe (P 35/13).....	43

2.2.63.	<i>Skrócenie vacatio legis (P 29/13)</i>	43
2.2.64.	<i>Dopuszczenie zawieszenia postępowania karnego w celu oczekiwania na prejudycjalność orzeczenia innego sądu (P 20/13)</i>	43
2.2.65.	<i>Zakłady poprawcze i schroniska dla nieletnich; system izolacji nieletnich (U 7/13)</i>	44
2.2.66.	<i>Uprawnienie inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego oraz pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego (U 3/13)</i>	44
2.2.67.	<i>Karalność niepublicznego znieważenia funkcjonariusza publicznego (SK 70/13)</i>	44
2.2.68.	<i>Zasady wyłączenia sędziego (SK 66/13)</i>	44
2.2.69.	<i>Kodeks postępowania karnego; wyłączenie dopuszczalności zaskarżenia zażaleniem postanowienia wydanego na podstawie art. 56 § 2 k.p.k. (SK 65/13)</i>	44
2.2.70.	<i>Obowiązek właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; wykroczenie drogowe (SK 64/13)</i>	45
2.2.71.	<i>Nowelizacja Kodeksu karnego wykonawczego; surowsza kara zastępcza niż w orzeczeniach zapadłych pod rządami poprzedniej ustawy (SK 62/13)</i>	45
2.2.72.	<i>Przeciwdziałanie narkomanii; przepadek przedmiotu przestępstwa oraz przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia, nawet jeżeli nie były one własnością sprawcy, niezależnie od winy osoby będącej właścicielem przedmiotu objętego przypadkiem (SK 59/13)</i>	45
2.2.73.	<i>Postępowanie karne; zasady przyznawania statusu pokrzywdzonego; składanie fałszywych zeznań (SK 58/13)</i>	45
2.2.74.	<i>Przeciwdziałanie narkomanii; prawo do decydowania o ochronie własnego życia i zdrowia (SK 55/13)</i>	46
2.2.75.	<i>Wolność sumienia i wyznania (SK 54/13)</i>	46
2.2.76.	<i>Występek o charakterze chuligańskim (SK 47/13)</i>	46
2.2.77.	<i>Nieprzyznanie statusu pokrzywdzonego, w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k., podmiotowi, którego dotyczy dokument poświadczający nieprawdę, wystawiony przez osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu (SK 27/13)</i>	46
2.2.78.	<i>Postępowanie z protokołami przesłuchań i innymi dokumentami lub przedmiotami, na które rozciąga się obowiązek zachowania w tajemnicy informacji niejawnych albo zachowania tajemnicy związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji (SK 21/13)</i>	47
2.2.79.	<i>Zaskarżenie orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd odwoławczy (K 34/12)</i>	47
2.2.80.	<i>Brak regulacji trybu składania wniosków o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności sędziów za złożenie niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego; brak ustawowo określonych przesłanek wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności (P 31/12)</i>	47
2.2.81.	<i>Postępowanie karne; pozbawienie strony realnego prawa do obrony i skutecznego środka odwoławczego (SK 54/12)</i>	47
2.2.82.	<i>Dopuszczalność prowadzenia postępowania o przestępstwo wypełniające także znamiona wykroczenia, po tym, gdy postępowanie o wykroczenie zostało prawomocnie zakończone (P 25/11; połączona z P 34/11)</i>	48
3.	Zmiany w prawie	49
5.	Informacja międzynarodowa	50
5.1.	Rada Europy.....	50
5.1.1.	Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.....	50
6.	Przegląd książek i czasopism	51

6.1. Przegląd książek.....	51
6.2. Przegląd czasopism	51

1. Orzecznictwo Sądu Najwyższego – Izba Karna i Izba Wojskowa

1.1. Uchwały i postanowienia – KZP

1.2.1 „Niezbędność” wydatków adwokata poniesionych poza jego siedzibą lub miejscem zamieszkania.

przepisy: § 19 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461)

hasła: opłaty za czynności adwokackie

Uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 30 września 2014 r., I KZP 15/14

Teza:

Złożenie przez adwokata wyznaczonego obrońcą z urzędu wniosku o wyznaczenie innego obrońcy dla dokonania czynności, jeśli należałoby jej dokonać poza siedzibą lub miejscem zamieszkania dotychczasowego obrońcy (art. 84 § 2 zd. 2 k.p.k.), i jego nieuwzględnienie nie jest warunkiem uznania wydatków, poniesionych przez obrońcę przy wykonywaniu tej czynności, za „niezbędne” w rozumieniu § 19 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

1.2.2 Uprawnienia oskarżycielskie straży gminnej (miejskiej) w sprawach o wykroczenia określone w art. 96 § 3 k.w.

przepisy: art. 17 § 3 k.p.s.w.

hasła: postępowanie w sprawach o wykroczenia, oskarżyciel publiczny

Uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 30 września 2014 r., I KZP 16/14

Teza:

1. Na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 395 ze zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń.

2. Nadaje uchwale moc zasady prawnej.

1.2.1 Oddalenie wniosku dowodowego jako zmierzającego w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania karnego.

przepisy: art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.

hasła: Wniosek dowodowy

Postanowienie z dnia 3 września 2014 r., III KK 7/14

Teza:

Brak uprzedniego złożenia wniosku dowodowego w sytuacji kilkukrotnego wezwania stron postępowania do zgłaszania takich wniosków, zwłaszcza w sytuacji, gdy strona była reprezentowana przez adwokata lub radcę prawnego, uzasadnia oddalenie zawartego w apelacji wniosku dowodowego jako zmierzającego w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania karnego (art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.).

Z uzasadnienia:

„Wyrokiem z dnia 30 lipca 2013 r., sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w R. po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego Stanisława S., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 2 kwietnia 2013 r., sygn. akt (...), uniewinniający Dariusza G. od zarzutu, że w dniu 9 sierpnia 2012 r., około godziny 23:00 w W. woj. m. uderzając pięścią w twarz spowodował u Stanisława S. obrażenia ciała w postaci obrzęku, bolesność okolicy żuchwy po stronie lewej z drobnymi otarciami naskórka, które naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, to jest od dokonania czynu z art. 157 § 2 k.k., i obciążając oskarżyciela kosztami procesu.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zarzucił:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rzetelnego, wnikliwego i konkretnego ustosunkowania się przez Sąd Okręgowy w R. do zarzutów apelacji naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. art. 167 k.p.k., błędnych ustaleń faktycznych oraz nie wykazanie konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dlaczego uznano zarzuty za bezzasadne;

2. rażące naruszenie prawa procesowego, mianowicie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez jego zastosowanie i skutek tego oddalenie wniosku dowodowego w postaci przeprowadzenia dowodu z dziennika interwencji KPP w W., które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.”

Zarzut z pkt. 2 był efektem oddalenia przez Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 30 lipca 2013 r. wniosku zawartego w apelacji „o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dziennika interwencji KPP w W. na okoliczność ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2012 roku oraz faktu zgłaszania przez Stanisława S. funkcjonariuszom policji tego, iż został uderzony przez Dariusza G.”.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Takie rozstrzygnięcie upoważniało do skrótowego odniesienia się do jej zarzutów i wniosku (argument z art. 535 § 3 k.p.k.).

Wbrew twierdzeniu zawartemu w drugim zarzucie kasacyjnym nie doszło do naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. Należy mieć na uwadze, że Sąd I instancji trzykrotnie wzywał strony do zgłaszania wniosków dowodowych (23 stycznia 2013 r. – k. 28, 20 lutego 2013 r. – k. 39 i 26 marca 2013 r. – k. 44). Oskarżyciel prywatny od początku korzystał z fachowej pomocy prawnej (adwokata). Zatem złożenie wspomnianego wniosku dowodowego dopiero w apelacji trafnie zostało ocenione przez Sąd Okręgowy przez pryzmat art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. Kasacja nie sprostowała również obowiązкови wykazania, że domniemane w niej rażące naruszenie dyspozycji tego przepisu mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. (...)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.2.2. Wymogi związane z dokładnym określeniem czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku skazującym.

przepisy: art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

hasła: wyrok skazujący; opis czynu

Wyrok z dnia 3 września 2014 r., III KK 70/14

Teza:

Skoro art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wymaga dokładnego określenia czynu przypisanego oskarżonemu, a ilość wprowadzonych do obrotu narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek ekstazy, stanowi stronę przedmiotową czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowej, to niewątpliwie konieczne jest określenie ich ilości w opisie czynu przypisanego, a nie ograniczenie się tylko do stwierdzenia, iż stanowią one znaczną ilość, zwłaszcza iż ilość wprowadzonych do obrotu środków odurzających oraz substancji psychotropowych, ma wpływ nie tylko na kwalifikację prawną czynu, ale także na stopień szkodliwości społecznej czynu, a w konsekwencji również na orzeczoną karę..

Z uzasadnienia:

„Wyrokiem z dnia 20 września 2012r., sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w O. uznał oskarżonego Daniela K. w ramach zarzucanych mu czynów za winnego tego, że:

- 1) w okresie od 1999r. do grudnia 2004r. w Ł. i innych miejscowościach województwa p., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych, a w okresie od 3 lutego 2003r. do 14 grudnia 2004r. współkierował tą grupą, to jest winnego czynu z art. 258 § 1 i 3 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;*
- 2) w okresie od 1999 r. do grudnia 2004r. w Ł. i innych miejscowościach województwa p., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą w okresie od 3 lutego 2003r. do 14 grudnia 2004r. współkierował, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek ekstazy, w tym w grudniu 2004r. w R. uczestniczył w obrocie środkami psychotropowymi, nabywając wspólnie z inną osobą, pochodzące z transakcji z ustalonymi osobami 5*

gramów kokainy za 750 zł, to jest winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to wymierzył mu kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł.

Za będące w zbiegu realnym przestępstwa sąd meriti wymierzył Danielowi K. karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając jednocześnie na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, to jest od 16 grudnia 2008r. do 9 grudnia 2009r., a nadto w oparciu o przepis art. 45 § 1 k.k. orzekł od Daniela K. przepadek korzyści w kwocie 375 zł.

Wyrok sądu okręgowego obok prokuratora zaskarżył m. in. także obrońca Daniela K., zarzucając mu:

- I) obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest:
 - 1) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., wynikającą z dokonania dowolnych ustaleń i rozstrzygnięcia na niekorzyść Daniela K., wbrew zasadzie *in dubio pro reo*;
 - 2) art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokładnego określenia czynu przypisanego Danielowi K. w pkt. 17 sentencji wyroku: brał udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy, w tym w grudniu 2004r. w R. uczestniczył w obrocie środkami psychotropowymi nabywając wspólnie z inną osobą pochodzące z transakcji z ustalonymi osobami 5 gramów kokainy za 750 zł, przy przyjęciu kwalifikacji prawnej z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, co nie tylko uniemożliwiło podjęcie konstruktywnej obrony w zakresie w/wym. czynu, co do faktu jego popełnienia, ale również przyjętego typu kwalifikowanego, a co za tym idzie sformułowania chociażby zarzutu rażącej niewspółmierności kary;
 - 3) art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. wynikającą z zaniechania wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy zwłaszcza w zakresie kompleksowego wyjaśnienia przyczyn istnienia rozbieżności między opiniami biegłej psycholog Anny Małgorzaty N., wydanymi na potrzeby spraw (...) oraz (...) Sądu Okręgowego II Wydział Karny w O., w oparciu o tożsamy materiał dowodowy, których wnioski końcowe pozostają we wzajemnej opozycji;
 - 4) art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. (*a contrario*), poprzez zaniechanie rozpoznania wniosku obrońcy Daniela K. (wyartykułowanego w piśmie z dnia 10 lutego 2009 r.), którego przedmiotem było zażądanie z Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. dokumentacji związanej z pracami sezonowymi, wykonywanymi przez podejrzanego Daniela K. na terenie Niemiec w okresie od 1999 r. do grudnia 2004 r. (która to okoliczność została uprawdopodobniona wpisami w dokumencie paszportowym), co skutkowało wyrokowaniem w oparciu o niepełny materiał dowodowy i pozwoliłoby na kompleksową i swobodną ocenę prawdziwości wyjaśnień Daniela K.;
- II) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na wskazaniu, iż „Daniel K. uczestniczył w spotkaniach towarzyskich i tzw. rozkminkach, podczas których rozwiązywano konflikty między członkami grupy” (k. 22214v), w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie wskazywał nawet na istnienie poszlak potwierdzających powyższe, nie wspominając o dowodach bezpośrednich.

W konkluzji autor apelacji wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie Daniela K. od popełnienia zarzuconych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O.

Sąd Apelacyjny w B. wyrokiem z dnia 30 września 2013r., sygn. akt (...), zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do Daniela K. w ten tylko sposób, iż orzekł wobec niego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 750 zł, natomiast w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w odniesieniu do w/wym. utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w B. w ustawowym terminie kasację wniósł obrońca skazanego Daniela K. zarzucając niniejszemu wyrokowi:

- l) rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:
- 1) art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k., poprzez zaniechanie dokładnego określenia czynu przypisanego Danielowi K. w pkt. 17 sentencji wyroku Sądu Okręgowego II Wydział Karny w O.: brał udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy, w tym w grudniu 2004 r. w R. uczestniczył w obrocie środkami psychotropowymi nabywając wspólnie z inną osobą pochodzące z transakcji z ustalonymi osobami 5 gramów kokainy za 750 zł i odstąpienie od określenia ilości środków odurzających i psychotropowych, w obrocie którymi skazany miałby uczestniczyć, podczas gdy powyższe uniemożliwiło chociażby sformułowanie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary czterech lat pozbawienia wolności, a tym samym także przeprowadzenie kontroli instancyjnej, co winno skutkować wydaniem przez sąd odwoławczy orzeczenia uchylającego wyrok w w/wym. zakresie, z uwagi na obrazę prawa procesowego, która niewątpliwie miała istotny wpływ na treść orzeczenia;
 - 2) art. 41 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie, pomimo złożenia stosownego wniosku, wyłączenia ze składu orzekającego sędziów Sądu Apelacyjnego w B. – (...) i (...) (postanowienie z dnia 20 sierpnia 2013 r.), którzy uprzednio orzekali w sprawie (...), w której wydanie wyroku skazującego, podobnie jak w sprawie niniejszej, oparto wyłącznie o zeznania uzyskane w toku przesłuchania w charakterze świadka Mariusza S., a zatem za uzasadnioną należy uznać tezę, że wskazani sędziowie Sądu Apelacyjnego w B. rozważali już w „poprzednim” postępowaniu kwestię wiarygodności zeznań tegoż świadka, a zatem zaistniała uzasadniona wątpliwość co do ich obiektywizmu, przy dokonywaniu oceny wiarygodności jego depozycji prezentowanych w niniejszej sprawie;
 - 3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez:
 - a) dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z przekroczeniem reguł swobodnej jej oceny, wbrew zasadom logiki i prawidłowego rozumowania, co skutkowało przyjęciem, że skazany:
 - w okresie od 1999 r. do grudnia 2004 r. w Ł. i innych miejscowościach województwa podlaskiego, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych, a w okresie od 3 lutego 2003 r. do 14 grudnia 2004 r. współkierował tą grupą, mimo że Daniel K. podejmował w w/wym. okresie wielotygodniowe prace sezonowe na terenie Niemiec, jak również leczył się psychiatrycznie;
 - w okresie od 1999 r. do grudnia 2004 r. w Ł. i innych miejscowościach województwa podlaskiego, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą w okresie od 3 lutego 2003 r. do 14 grudnia 2004 r. współkierował, w realizacji z góry powziętego zamia-

ru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy, w tym w grudniu 2004 r. w R. uczestniczył w obrocie środkami psychotropowymi nabywając wspólnie z inną osobą pochodzącą z transakcji z ustalonymi osobami 5 gramów kokainy za 750 zł, a które to okoliczności sąd pierwszej instancji ustalił, a sąd odwoławczy uznał za prawidłowe, jedynie w oparciu o depozycje, zeznającego w charakterze świadka Mariusza S., deprecjonując całkowicie przy tym fakt, wskazany przez sam sąd odwoławczy, że „przedstawiony przez niego opis zdarzeń nie był we wszystkich elementach precyzyjny i konsekwentny, a więc chociażby z tych względów winien być oceniany przy zastosowaniu zasady nieufności i konfrontowany z pozostałym materiałem dowodowym”, a zatem stwierdzić należy, że wobec braku innych dowodów wskazujących na sprawstwo skazanego, niekonsekwentne i niespójne zeznania jednego świadka należy uznać za niewystarczające dla poczynienia wszystkich ustaleń faktycznych w sprawie i w konsekwencji wydania wyroku skazującego;

- b) dowolną i niezgodną z zasadami logiki ocenę dowodów, a mianowicie uznanie, że pomiędzy opinią biegłej psycholog Anny Małgorzaty N., wydaną na potrzeby postępowania w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w O., sygn. (...), oraz opiniami sporządzonymi przez tę samą biegłą, na potrzeby niniejszej sprawy, w oparciu o tożsamy materiał dowodowy, nie zachodziły istotne rozbieżności, podczas gdy z powyższym nie można się zgodzić, wobec wskazania przez biegłą, iż Mariusz S. wykazuje tendencje do kłamstwa, do chwili obecnej używa marihuany, może ujawniać potrzebę uzyskania aprobaty swojego stanowiska od ewentualnych korzyści w przyszłości, jako osoba, która stoi pod zarzutami dokonywania szeregu czynów przestępczych.*

W konkluzji kasacji obrońca skazanego wnosił o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w B. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny wnosił o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego zasługiwała na częściowe uwzględnienie. Zgodnie z przepisem art. 413§2 pkt 1 k.p.k. każdy wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. W kontekście wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w realiach niniejszej sprawy do rozstrzygnięcia pozostaje kwestia wymogów jakie spełniać musi opis czynu przypisanego skazanemu (dotyczy przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, to jest wprowadzenia do obrotu znacznych ilości środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej).

W orzecznictwie oraz doktrynie przyjmuje się, iż dokładne określenie zarzucanego, a następnie przypisanego oskarżonemu przestępstwa powinno zawierać, poza wskazaniem czasu i miejsca jego popełnienia, niezbędny z punktu widzenia ustawowych znamion danego przestępstwa opis czynu, z pominięciem faktów i okoliczności nienależących do istoty tego czynu (wyrok SN z dnia 20 marca 1973r., V KRN 23/73, OSNKW 1973r., nr 10, poz. 129; wyrok SN z dnia 24 marca 1983r., II KR 49/83, OSPiKA 1984r., nr 6, poz.

126; postanowienie (7 s.) SN z dnia 28 maja 2003r., WK 10/03, OSNKW 2003r., nr 9-10, poz. 760; postanowienie SN z dnia 28 czerwca 2007r., II KK 101/07, opubl. Legalis; wyrok SN z dnia 29 października 2013r., WA 21/13, opubl. Legalis; wyrok SN z dnia 7 marca 2014r., V KK 276/13, Prok. i Pr. – wkł. 2014r., nr 6, poz. 17; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego – komentarz, Tom II, Warszawa 2011r. s. 633-634 i literatura tam powołana; T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego – komentarz, Tom I, Warszawa 2014r., s. 1362-1363). Opis czynu przytaczany w wyroku powinien obejmować nie tylko oznaczenie czasu i miejsca jego popełnienia, ale również zachowanie sprawcy wypełniające ustawowe znamiona czynu zabronionego, a także istotne elementy konkretyzujące ten czyn (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 21 stycznia 2013r., II AKa 285/12, Lex nr 1282752).

Przechodząc bezpośrednio na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż sąd meriti w opisie czynu przypisanego Danielowi K. w pkt 17 wyroku przyjął, iż brał on udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy, nie określając ich ilości. Ilości te nie wynikają także z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w O., w którym sąd ograniczył się jedynie do stwierdzenia, iż „oskarżony Daniel K. w okresie od 1999r. do grudnia 2004r. w Ł. i innych miejscowościach województwa p. wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu brał udział w łącznym obrocie narkotykami w znacznych ilościach w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy” (k. 22220 odw.). Z dalszych rozważań sądu okręgowego wynika, iż z uwagi na długi okres, w którym skazany uczestniczył w obrocie narkotykami, nie można stosować uproszczonych reguł rachunkowych, lecz bez wątpliwości były to ilości znaczne i obejmowały różnego rodzaju substancje w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy (k. 22233 odw.). Sąd odwoławczy odnosząc się do zarzutu naruszenia przez sąd okręgowy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. uznał go wprawdzie za zasadny, lecz ostatecznie stwierdził, iż opis czynu przypisanego skazanemu, choć nieprecyzyjny, to jednak zawierał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa w jego kwalifikowanej postaci, zgodnie z kwalifikacją przyjętą przez sąd meriti w wyroku skazującym. Lektura uzasadnienia sądu odwoławczego wskazuje na to, iż ilości i wartości narkotyków będących przedmiotem przestępstwa wynikały zarówno z aktu oskarżenia, jak i jego uzasadnienia, zaś tezy aktu oskarżenia znalazły pełne potwierdzenie w wynikach przewodu sądowego, mając oparcie w zeznaniach M. S. Przyjmując taką konstatację sąd odwoławczy nie dostrzegł jednak, iż Daniel K. nie został uznany za winnego czynu zgodnie z jego opisem wynikającym z aktu oskarżenia, lecz sąd meriti dokonał stosowanej modyfikacji opisu czynu przypisanego ostatecznie skazanemu, zaś sąd apelacyjny nie dokonał w tym zakresie żadnej zmiany. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż ilości wprowadzonych do obrotu przez skazanego środków odurzających nie można odnosić do aktu oskarżenia, jak uczynił to w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia sąd odwoławczy.

Skoro art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wymaga dokładnego określenia czynu przypisanego oskarżonemu, a ilość wprowadzonych do obrotu narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek ekstazy, stanowi stronę przedmiotową czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowej, to niewątpliwie konieczne jest określenie ich ilości w opisie czynu przypisanego, a nie ograniczenie się tylko do stwierdzenia, iż stanowią one znaczną ilość, zwłaszcza iż ilość wprowadzonych do obrotu środków odurzających oraz substancji psychotropowych, ma wpływ nie tylko na kwalifikację prawną czynu, ale także na stopień szkodliwości społecznej czynu, a w konsekwencji również na orzeczoną karę.

Wprawdzie w przepisie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii mowa jest o wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, bez określenia jednostek miary (np. kilogramów, dekagramów, gramów), to jednak brak określenia w jednostkach miary

w opisie czynu przypisanego, ilości wprowadzonych do obrotu niedozwolonych środków lub substancji, nie determinuje przyjęcia wspomnianej wcześniej kwalifikacji, albowiem przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii właśnie z uwagi na ilość wprowadzonych do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, przewidują łagodniej zagrożone przestępstwo określone w art. 56 ust. 1. Dlatego też przyjęcie przez sąd opisu czynu z pominięciem wyżej wymienionego elementu, prowadzi do wydania orzeczenia z rażącym naruszeniem art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. (por. wyrok SN z dnia 8 lutego 2012r., V KK 416/11, Lex nr 1119585).

Jeśli sąd po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych nie był w stanie dokładnie ustalić ilości wprowadzonej do obrotu przez Daniela K. amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy, to w opisie czynu przypisanego winien przejąć ilość nie budzącą wątpliwości i taką przypisać sprawcy. Można było w takiej sytuacji określić ową ilość zwrotem „co najmniej” lub „nie mniej niż”, o ile pozostawało pewne, iż faktyczna ilość była wyższa, ale niemożliwa do określenia (podobnie: postanowienie SN z dnia 4 stycznia 2011 r., III KK 184/10, Lex nr 736749).

Wprawdzie podniesiony w kasacji przez obrońcę skazanego zarzut wskazujący na obrazę art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., był skierowany przeciwko wyrokowi sądu I instancji, co wskazywałoby na oczywistą bezzasadność nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jednakże przedstawiony w nim problem należy rozważyć w kontekście wadliwie dokonanej kontroli instancyjnej przez sąd odwoławczy (argument płynący z art. 118§1 k.p.k.), co w rezultacie skutkowało uchynieniem zaskarżonego wyroku i zmienionego nim wyroku Sądu Okręgowego w O. w odniesieniu do Daniela K., w zakresie dotyczącym kary łącznej oraz skazania za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych i przekazaniem w tej części sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O. Ponownie rozpoznając niniejszą sprawę, w zakresie w jakim nastąpiło uchynienie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w O., sąd meriti oprócz uwag, o których mowa w treści niniejszego uzasadnienia, będzie miał na względzie także treść przepisu art. 443 k.p.k.

Pozostałe zarzuty kasacyjne nie zasługują na uwzględnienie i są oczywiście bezzasadne. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyłączenia przez sąd odwoławczy ze składu orzekającego dwóch sędziów Sądu Apelacyjnego w B., przede wszystkim należy odnotować, iż sąd odwoławczy nie dokonywał oceny zeznań świadka Mariusza S., co uczynił Sąd Okręgowy w O. Do sądu odwoławczego należało natomiast dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, przede wszystkim poprzez pryzmat zarzutów apelacyjnych, a nie ocena wiarygodności wspomnianego wcześniej świadka. Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż z uzasadnionymi wątpliwościami co do bezstronności sędziego w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k. mamy niewątpliwie do czynienia wówczas, gdy materiał dowodowy na podstawie którego orzeczono w przedmiocie odpowiedzialności karnej jednego ze sprawców czynu, miałby stanowić podstawę dowodową orzeczenia w przedmiocie odpowiedzialności karnej także i innego współsprawcy (podżegacza lub pomocnika) tego samego czynu. Wówczas sędzia, który dokonał oceny dowodów w odniesieniu do jednej z tych osób, powinien być wyłączony od udziału w sprawie dotyczącej pozostałych (uchwała SN z dnia 26 kwietnia 2007r., I KZP 9/07, OSNKW 2007r., nr 5, poz. 39). Żadna z wymienionych powyżej okoliczności nie zachodziła w niniejszej sprawie, albowiem sędziowie, których dotyczyły wnioski o wyłączenie, orzekali w postępowaniu odwoławczym w sprawie dotyczącej usiłowania podżegania do zabójstwa.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego kasacją orzeczenia Sądu Apelacyjnego w B. nie daje podstaw do twierdzenia, iż w zakresie w jakim kasacja została oddalona, sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 457 § 3 k.p.k., albowiem z treści pisemnych motywów wyroku jednoznacznie wynika, iż sąd odwoławczy odniósł się w na-

leżyty sposób do wszystkich zarzutów apelacyjnych dotyczących czynu przypisanego skazanemu w pkt 16 wyroku Sądu Okręgowego w O. (udział oraz współkierowanie zorganizowaną grupą przestępczą).

Zważywszy na to, iż sąd apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego, a z kasacji nie wynika aby sąd odwoławczy wydając wyrok brał pod uwagę nieujawnione w toku rozprawy dowody, jako zupełnie niezasadny jawi się zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k., gdyż w istocie odnosi się on do orzeczenia wydanego przez sąd meriti, a nie przez sąd odwoławczy, co wskazuje na jego oczywistą bezzasadność. Na marginesie można jedynie odnotować, iż sąd apelacyjny w przekonywujący sposób odniósł się do zarzutu dotyczącego rzekomo podejmowanej pracy sezonowej na terenie Niemiec przez skazanego D. K., co uniemożliwiać mu miało współkierowanie zorganizowaną grupą przestępczą. Znamienne jest także to, iż zeznania świadka M. S. nie są jedynym dowodem obciążającym Daniela K., albowiem fakt istnienia zorganizowanej grupy przestępczej działającej m. in. na terenie Ł., do której należał także Daniel K., wynika również z depozycji Marka S. Niezależnie od trafnej argumentacji przedstawionej przez sąd apelacyjny, a odnoszącej się do sugerowanej przez obrońcę skazanego sprzeczności pomiędzy opiniami dotyczącymi M. S., a sporządzonymi przez biegłą psycholog Annę N., wskazać należy, iż art. 201 k.p.k. stanowi podstawę do powołania innego biegłego, m. in. wówczas, gdy organ procesowy stwierdzi sprzeczność pomiędzy opiniami sporządzonymi w tej samej sprawie, który to warunek nie był spełniony, albowiem obrońca skazanego wskazywał na rzekomą sprzeczność pomiędzy opiniami sporządzonymi w różnych postępowaniach”

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.2.3. Stosowanie klauzuli antykumulacyjnej (art. 415 § 5 k.p.k.) w postępowaniu karnym.

przepisy: art. 415 § 5 k.p.k.,
hasła: klauzula antykumulacyjna

Wyrok z dnia 25 września 2014 r., III KK 255/14

Teza:

1. Przepis art. 415 § 5 k.p.k. zawiera tzw. regułę antykumulacyjną, która zabrania orzekania przez sąd m.in. obowiązku naprawienia szkody wówczas, gdy roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania lub o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Chodzi przy tym o zakaz rozstrzygnięcia w postępowaniu karnym o obowiązku naprawienia takiej szkody, wynikającej z popełnienia przestępstwa, co do której zachodzi tożsamość zarówno przedmiotowa, jak i podmiotowa, w porównaniu z roszczeniem, o które toczy się lub co do którego prawomocnie już rozstrzygnięto w innym postępowaniu.

2. Orzekający sąd, niezależnie od przyjętego w sprawie trybu rozpoznania sprawy (obejmujących także tzw. konsensualne formy zakończenia postępowania karnego), obowiązany jest badać nie tylko to, w jakim zakresie wynikająca z przestępstwa realna szkoda nie została do chwili wyrokowania naprawiona, ale także i to, czy w innym postępowaniu nie jest rozstrzygane lub wręcz nie rozstrzygnięto już prawomocnie o roszczeniu odpowiadającym szkodzie wynikającej z przestępstwa, i to niezależnie od tego, czy prowadzona w związku z tym egzekucja przyniosła rezultaty.

Z uzasadnienia:

„Wyrokiem z dnia 30 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w G. uznał Zygmunta Z. za winnego tego, że:

I. w krótkich odstępach czasu w okresie od dnia 19 sierpnia 2011 r. do dnia 24 sierpnia 2011 r. w miejscowości B., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził P. Sp. z o.o. z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości poprzez przekazanie towaru w postaci produktów naftowych o łącznej wartości 269.150 zł, po uprzednim wprowadzeniu pracowników tej spółki w błąd co do faktu uiszczenia przedpłać na zamówiony towar przez przesyłanie za pośrednictwem faksu uprzednio przez siebie podrobionych, w celu użycia jako autentyczne, dokumentów w postaci potwierdzeń dokonania przelewów bankowych generowanych z systemu bankowości elektronicznej na szkodę wymienionej spółki,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 zł,

oraz tego, że:

*II. w krótkich odstępach czasu w okresie od 28 grudnia 2011 roku do dnia 26 stycznia 2012 roku w miejscowości B., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził P. Sp. J. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przekazanie towaru w postaci oleju napędowego o łącznej wartości 197.040,40 zł, po uprzednim wprowadzeniu pracowników tej spółki w błąd co do faktu uiszczenia przedpłać **na zamówiony** towar poprzez przesyłanie za pośrednictwem faksu uprzednio przez siebie podrobionych, w celu użycia jako autentyczne, dokumentów w postaci potwierdzeń dokonania przelewów bankowych generowanych z systemu bankowości elektronicznej na szkodę wymienionej spółki,*

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który skazał go na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny po 20 zł za stawkę.

Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd Okręgowy orzekł wobec Zygmunta Z. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat oraz łączną karę 600 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu 20 zł za jedną stawkę.

W pkt V wyroku Sąd Okręgowy na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych obowiązek naprawienia szkody w kwotach:

- 118.951,36 zł na rzecz P. Sp. z o.o. z siedzibą w P. oraz
- 193.040 zł na rzecz P. Sp. J. z siedzibą w B..

Ponadto Sąd orzekł o dowodach rzeczowych oraz o kosztach procesu.

Powyższy wyrok uprawomocnił się wobec cofnięcia apelacji przez obrońcę i pozostawienia jej bez rozpoznania postanowieniem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 11 grudnia 2012r, sygn. akt (...).

Obecnie wyrok ten, w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt V, tj. w części nakładającej, na podstawie art. 46 § 1 k.k., na Zygmunta Z. obowiązek naprawienia szkody, za skarżył kasacją, wniesioną na korzyść oskarżonego, Rzecznik Praw Obywatelskich. W skardze tej wyrokowi zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego procesowego, to jest art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu przez Sąd Okręgowy w G. sprzecznego z wymogami prawa wniosku prokuratora o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i wydaniu wyro-

ku zgodnego z tym wnioskiem, w zakresie proponowanego obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy o roszczeniach wynikających z popełnionych przez skazanego przestępstw prawomocnie orzekł już wcześniej Sąd Okręgowy w W. w postępowaniu o sygn. (...) nakazem zapłaty z dnia 7 listopada 2011 r., a także Sąd Okręgowy w L. w postępowaniu o sygn. (...) nakazem zapłaty z dnia 12 marca 2012 r., w konsekwencji czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa procesowego - art. 415 § 5 k.p.k.” Na podstawie tego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zobowiązania Zygmunta Z. do naprawienia szkody (punkt V orzeczenia). Zasadniczy wniosek kasacji został opatrzony wnioskiem dodatkowym o przeprowadzenie przez Sąd Najwyższy dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach spraw o sygn. (...) Sądu Okręgowego w L., oraz o sygn. (...) Sądu Okręgowego w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w stopniu oczywistym zasadna.

Przepis art. 415 § 5 k.p.k. zawiera tzw. regułę antykumulacyjną, która zabrania orzekania przez sąd m.in. obowiązku naprawienia szkody wówczas, gdy roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania lub o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Rzecz jasna, chodzi o zakaz rozstrzygania w postępowaniu karnym o obowiązku naprawienia takiej szkody, wynikającej z popełnienia przestępstwa, co do której zachodzi tożsamość zarówno przedmiotowa, jak i podmiotowa, w porównaniu z roszczeniem, o które toczy się lub co do którego prawomocnie już rozstrzygnięto w innym postępowaniu. Niedopuszczalne jest więc nałożenie na oskarżonego w postępowaniu karnym m.in. obowiązku określonego w art. 46 § 1 k.k., które we wskazanej powyżej sytuacji prowadzi do bezpodstawnego mnożenia tytułów egzekucyjnych. Znaczenie opisanego zakazu dla prawidłowego wyrokowania w przedmiocie kształtowania odpowiedzialności karnej oskarżonego za popełnione przestępstwo, z którego wynika szkoda, jest bezdyskusyjne, co oznacza, że orzekający sąd, niezależnie od przyjętego w sprawie trybu rozpoznania sprawy, obowiązany jest badać nie tylko to, w jakim zakresie wynikająca z przestępstwa realna szkoda nie została do chwili wyrokowania naprawiona, ale także i to, czy w innym postępowaniu nie jest rozstrzygane lub wręcz nie rozstrzygnięto już prawomocnie o roszczeniu odpowiadającym szkodzie wynikającej z przestępstwa, i to niezależnie od tego, czy prowadzona w związku z tym egzekucja przyniosła rezultaty.

W nawiązaniu, należy przyznać rację Rzecznikowi Praw Obywatelskich, gdy w zarzucie kasacji podnosi, że Sąd Okręgowy rozpoznający złożony przez prokuratora, w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wniosek o wydanie bez przeprowadzenia rozprawy wyroku skazującego Zygmunta Z. i wymierzenie mu uzgodnionych z nim kar i środka karnego, dopuścił się rażącego naruszenia przepisów art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. Sąd bowiem zaaprobował ten wniosek w zakresie proponowanego obciążenia oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody – uwzględniającego w rozmiarze jedynie wartość dokonanych przez oskarżonego wpłat należności, z tytułu tej szkody, na rzecz pokrzywdzonych Spółek – w sytuacji, gdy nie miał ku temu wystarczających podstaw. W sprawie jest bowiem ewidentne – i to niezależnie od ustalonych obecnie faktów procesowych, trafnie wskazanych w dalszej części zarzutu kasacyjnego – że orzekający Sąd dysponował wiedzą, iż przynajmniej jeden z pokrzywdzonych w niniejszej sprawie podmiotów wystąpił na drogę sądową w związku ze szkodą wynikłą z popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, ustalonego w niniejszej sprawie. O wiedzy Sądu Okręgowego w tym zakresie świadczy wprost treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Z odwołaniem się do zalegających w aktach dokumentów, wskazano w nich wszak, że w związku z dokonaniem przez Zygmunta Z. wyłudzeniem produktów naftowych, związanym z zawarciem przez niego, jako prezesa zarządu P. Spółki z o.o., umowy na ich sprzedaż i dostawę – z dnia 17 maja 2011 r., nr 611/2011, ze Spółką P. podmiot ten w dniu 19 września 2011r., po uzupełnieniu weksla in blanco na kwotę zadłużenia, wystąpił z powództwem przeciwko dłużnej

spółce oraz Zygmuntovi Z., odnośnie której to należności prowadzona była egzekucja komornicza. Do uzyskania analogicznej wiedzy odnośnie do dochodzenia roszczenia przez drugi z pokrzywdzonych podmiotów Sąd Okręgowy nie dążył.

W konsekwencji Sąd Okręgowy nad opisanymi informacjami przeszedł do porządku, gdy tymczasem jest oczywiste, że w trakcie rozpoznania wniosku o wydanie wyroku bez przeprowadzenia rozprawy powinien był szczegółowo wyjaśnić wynikające z tych informacji kwestie, mające znaczenie z punktu widzenia treści unormowania art. 415 § 5 k.p.k. Ewentualne dokonanie niezbędnych ustaleń dawało możliwość rozpoznania sprawy we wszczętym trybie konsensualnym, przy wykorzystaniu potencjalnej możliwości zmodyfikowania przez prokuratora i uzgodnienia z oskarżonym tak zmodyfikowanego wniosku, złożonego w omawianym zakresie wadliwie. Brak takiego postąpienia niweczył natomiast możliwość dalszego procedowania w trybie konsensualnym i obligował do skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych (art. 347 § 7 k.p.k.). Nie jest bowiem dopuszczalne zaaprobowanie przez sąd wniosku złożonego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., choćby między stronami uzgodnionego, jeżeli jego treść nie odpowiada obowiązującym przepisom prawa. Naruszenie wymienionych powyżej przepisów prawa procesowego miało zatem charakter rażący i wywarło istotny wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części, skoro do uwzględnienia omawianego wniosku, w zakresie nałożenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz obu podmiotów pokrzywdzonych, doszło z jaskrawym uchybieniem art. 415 § 5 k.p.k.

Ocenę co do zasadniczej wady wydanego orzeczenia z punktu widzenia treści wymienionego art. 415 § 5 k.p.k. potwierdzają okoliczności wynikające z akt spraw (...) Sądu Okręgowego w W. oraz (...) Sądu Okręgowego w L., z których dowód Sąd Najwyższy przeprowadził na wniosek przedłożony w kasacji.

Z akt pierwszej z tych spraw, (...), wynika, że w dniu 7 listopada 2011 r. wydano nakaz zapłaty zobowiązujący spółkę P. i Zygmunta Z. solidarnie, do zapłaty kwoty 271.169, 33 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2011 r. na rzecz spółki P., i nakaz ten uprawomocnił się przed dniem wydania w niniejszej sprawie wyroku skazującego. Z kolei z akt drugiej ze spraw, (...), wynika, że nakazem zapłaty z dnia 12 marca 2012 r., prawomocnym również przed datą wyrokowania w niniejszej sprawie, zobowiązano spółkę P. do zapłaty spółce P. kwoty 197.040,04 zł. z odsetkami ustawowymi. Analiza treści wniesionych w obu tych sprawach pozwów i dołączonych do nich dokumentów wykazuje, że rozstrzygnięte w obu postępowaniach roszczenia powodowych spółek – będących podmiotami pokrzywdzonymi w niniejszej sprawie – odpowiadały szkodzie wyrządzonej przez Zygmunta Z. przypisanymi mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwami. Źródłem każdego z tych roszczeń była umowa sprzedaży produktów naftowych, zawarta z każdą z wymienionych spółek przez P. Spółkę z o.o., działającą przez prezesa zarządu Zygmunta Z., i fakt niewywiązania się z zapłaty za dostarczone, w myśl tych umów i wystawionych faktur, produkty. Jak już wspomniano, te właśnie dokumenty znalazły się w podstawie dowodowej wyroku skazującego Zygmunta Z. Nie ulega więc wątpliwości, że roszczenia, o których rozstrzygnięto prawomocnie w innych postępowaniach wynikały z popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw, a oceny tej nie zmienia ani różnica kwotowa między wartością szkody ustaloną w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. I a roszczeniem zasądzonym w sprawie (...) Sądu Okręgowego w W. (obejmującym także żądane odsetki za zwłokę w zapłacie części należności), ani też wskazana w tej sprawie podstawa powództwa – z tytułu weksla podpisanego przez Zygmunta Z., jako prezesa zarządu Spółki P. oraz działającego dodatkowo jako osoba fizyczna udzielająca poręczenia. Bez wątpliwości bowiem do wypełnienia weksla przez spółkę P. doszło w związku z brakiem zapłaty należności wynikających z faktur wystawionych za dostarczone towary, które – jak ustalono w niniejszym postępowaniu karnym, oskarżony wyłudził przy pomocy wprowadzenia w błąd pracowników pokrzywdzonej spółki co do dokonania za nie płatno-

czoney wyrokiem Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt (...). Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w B. nie uwzględnił tego wniosku. Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła adw. M. M.–W. zarzucając orzeczeniu Sądu odwoławczego obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 618 pkt. 11 k.p.k. i przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 j.t.), która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia oraz wnosząc o jego zmianę i przyznanie jej wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 16 maja 2014 r. Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w B. na podstawie art. 93 § 2 k.p.k. złożyła wskazane pismo do akt sprawy. Zarządzenie to stało się przedmiotem kolejnego zażalenia adw. M. M.–W., które spotkało się z odmową jego przyjęcia zarządzeniem z dnia 9 czerwca 2014 r. wydanym przez Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w B. na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. wobec faktu, że zażalenie to było niedopuszczalne z mocy ustawy.

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone zażaleniem przez adw. M. M.–W., która zarzuciła temu rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 429 § 1 k.p.k., poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że wniesiony środek odwoławczy jest niedopuszczalny z mocy ustawy mimo, iż zgodnie z treścią art. 429 § 2 k.p.k. na zarządzenie odmawiające przyjęcia środka odwoławczego zażalenie przysługuje,

- art. 426 § 2 k.p.k., polegające na błędnym jego zastosowaniu, poprzez pozostawienie zażalenia w aktach sprawy bez nadania mu dalszego biegu, podczas gdy na postanowienia w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zażalenie przysługuje i na poparcie swojego stanowiska przywołała wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 listopada 2013 r. sygn. SK 33/12.

Powołując się na powyższe autorka zażalenia wniosła o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyznanie jej wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Niezależnie od zarzutów podniesionych przez skarżącą należy stwierdzić, że Sąd Najwyższy nie jest właściwy do rozpoznania wywiedzionego zażalenia. Właściwość funkcjonalną Sądu Najwyższego określa przepis art. 27 k.p.k., który stanowi, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie. Oznacza to, że nie jest on sądem odwoławczym w odniesieniu do sądów powszechnych, bowiem funkcje odwoławcze Sądu Najwyższego są ograniczone tylko do tych przypadków, które wymienia ustawa procesowa (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i art. 459 § 1 k.p.k., art. 441 § 5 k.p.k., art. 530 § 3 k.p.k. art. 538 § 2 k.p.k. i art. 426 § 3 k.p.k.). Należy zaznaczyć, że zaskarżone zarządzenie nie zostało wydane w tzw. trybie przedkasacyjnym, ewentualnie w układzie procesowym, w którym Sąd Najwyższy byłby uprawniony do orzekania w przedmiocie wznowienia postępowania, bowiem rozpoznawana sprawa dotyczy jedynie wynagrodzenia adwokata za czynności podejmowane w ramach sprawowanej przez adwokata w postępowaniu karnym kurateli w stosunku do małoletniej pokrzywdzonej i świadczonej w tym zakresie pomocy prawnej, a zatem kwestii incydentalnej, którą ustawa procesowa nie pozostawia w sferze orzeczniczej Sądu Najwyższego (zob. postanowienia SN: z dnia 23 marca 2006 r., III KZ 8/06, OSNwSK 2006/1/637, z dnia 26 października 2007 r., V KZ 66/07, OSNwSK 2007/1/2404, z dnia 25 maja 2010 r. III KZ 38/10, OSNKW 2010/8/740).

W związku z tym właściwym do rozpoznania przedmiotowego zażalenia jest Sąd Apelacyjny w B. Działa tu ogólna reguła, według której sąd właściwy do rozpoznania środka

odwoławczego od orzeczenia merytorycznego właściwy jest również do rozpoznania zażalenia na zarządzenie o odmowie jego przyjęcia. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. SK 33/12 (OTK-A 2013/8/124) wiąże zaskarżalność wydanych przez sąd odwoławczy postanowień w przedmiocie kosztów nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu z treścią art. 426 § 2 k.p.k. wskazując, że przepis ten w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 48, poz. 246), w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości zaskarżenia postanowienia w przedmiocie kosztów nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzonych po raz pierwszy przez sąd odwoławczy, jest niezgodny z art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przyjęcie przez Trybunał Konstytucyjny, że przepis art. 426 § 2 k.p.k. w tym zakresie zawiera „niezamierzone pominięcie legislacyjne”, a zatem lukę techniczną (konstrukcyjną), a nie lukę pozorną (aksjologiczną), pozwala w drodze analogi na zastosowanie art. 426 § 2 k.p.k. w zakresie właściwości sądu odwoławczego. Oznacza to, że w analizowanej sytuacji procesowej przy odpowiednim zastosowaniu art. 426 § 2 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 i 2 k.p.k. właściwym do rozpoznania przedmiotowego zażalenia będzie Sąd Apelacyjny w B. w ramach tzw. instancji poziomej.

Dlatego też należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.”

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.2.5. Zakres upoważnienia a możliwość działania obrońcy w postępowaniu karnym.

przepisy: art. 84 § 1 k.p.k.

hasła: Obrońca; zakres upoważnienia

Postanowienie z dnia 25 września 2014 r., III KZ 50/14

Teza:

- 1. Uprawnienie obrońcy do działania w całym postępowaniu, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia, zezwala na takie działanie wtedy, gdy ustanowienie obrońcy lub wyznaczenie obrońcy z urzędu nie zawiera ograniczeń (art. 84 § 1 k.p.k.).**
- 2. Zakreślony przez stronę w pełnomocnictwie zakres działania adwokata lub radcy prawnego do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania karnego nie uprawnia tego adwokata lub radcy prawnego do podjęcia innych czynności związanych z tym wnioskiem, w tym do wniesienia zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie.**

Z uzasadnienia:

„W dniu 26 lutego 2014 r. obrońca Elżbiety P. złożyła wniosek o wznowienie opisanego na wstępie postępowania, wskazując na zaistnienie w postępowaniu Sądu odwoławczego uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt. 1 k.p.k. Do sporządzonego wniosku, który został opłacony, dołączono pełnomocnictwo udzielone w dniu 24 lutego 2014 r. adwokat Marii B. przez Elżbietę P. „do prowadzenia jej sprawy karnej – sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania”.

Zarządzeniem z dnia 25 marca 2014 r. Przewodniczący Wydziału, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia tego wniosku,

zwracając wniesioną od niego opłatę. W uzasadnieniu zarządzenia wskazał na treść unormowań art. 542 § 3 k.p.k. i art. 9 § 2 k.p.k. Zdecydował zarazem o doręczeniu odpisu powyższego zarządzenia, wraz z pouczeniem o terminie i sposobie jego zaskarżenia, wnioskodawczyni, a jednocześnie poinformował ją w piśmie z dnia 26 marca 2014 r., że zbadał akta sprawy pod kątem sygnalizowanego we wniosku uchybienia, nie znajdując podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. Pisma te zostały doręczone Elżbiecie P. w dniu 9 kwietnia 2014 r.

W dniu 3 czerwca 2014 r. adw. Maria B. wystąpiła o doręczenie jej odpisu zarządzenia z dnia 25 marca 2014 r. oraz wszelkich innych pism. We wniosku wskazała, że działa „jako obrońca skazanej Elżbiety P., pełnomocnictwo w aktach sprawy” po telefonicznym uzyskaniu informacji o wydanym zarządzeniu. Zarządzenie odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie oraz kserokopia pisma z dnia 26 marca 2014 r. zostały jej doręczone w dniu 12 czerwca 2014 r.

W dniu 18 czerwca 2014 r. adw. Maria B. wniosła zażalenie na zarządzenie odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, którego zaskarżonym obecnie zarządzeniem z dnia 25 czerwca 2014 r., na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., odmówiono przyjęcia, jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że z treści przedłożonego w sprawie pełnomocnictwa wynika, iż adwokat Maria B. została umocowana przez skazaną wyłącznie do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, a zatem nie była ona uprawniona do wniesienia zażalenia na zarządzenie odmawiające jego przyjęcia.

W zażaleniu wniesionym na to zarządzenie adw. Maria B. wysunęła zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść, przy czym sformułowanie samego zarzutu uniemożliwia stwierdzenie, na czym ów błąd polegał. Z treści uzasadnienia zażalenia wynika natomiast, że „skazana nie zgadza się z przedmiotowym rozstrzygnięciem, które według niej jest wadliwe i krzywdzące dla niej, zamyka bowiem drogę do ponownego rozpoznania jej sprawy”, przy czym poniesiono ponadto, że wbrew zawartemu w zarządzeniu stanowisku pełnomocnictwo udzielone przez skazaną nie ograniczało się jedynie do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, ale rozciągało się również na całe postępowanie w tym przedmiocie i obejmowało również składanie zażaleń na rozstrzygnięcia dotyczące tego wniosku. Ponadto odwołano się do treści art. 84 § 1 k.p.k., wskazując, że „ustanowienie obrońcy lub wyznaczenie obrońcy z urzędu uprawnia go do działania w całym postępowaniu, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia”. W efekcie skarżąca wniosła o zmianę zarządzenia i przyjęcie zażalenia, ewentualnie o uchylenie zarządzenia i przekazane sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przywołany w jego treści przepis art. 84 § 1 k.p.k. nie został przez skarżącą zacytowany w całości. W rzeczywistości bowiem przepis ten stanowi, że uprawnienie obrońcy do działania w całym postępowaniu, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia, zezwala na takie działanie wtedy, gdy ustanowienie obrońcy lub wyznaczenie obrońcy z urzędu nie zawiera ograniczeń. O ile chodzi o ustanowienie obrońcy z wyboru, to decydujący dla jego umocowania do działania jest zakres udzielonego mu upoważnienia. W praktyce najczęściej można spotkać pełnomocnictwo do reprezentowania oskarżonego w konkretnej sprawie karnej w postępowaniu przed sądami obu (lub jednej) instancji (także w postępowaniu przygotowawczym), jak również przed sądami (jednej lub obu instancji) w określonym postępowaniu po uprawomocnieniu się orzeczenia; warto jednak zauważyć, że nie należą w praktyce sądowej do rzadkości wypadki udzielania pełnomocnictwa upoważniającego do wykonania konkretnej czynności procesowej.

Trzeba podkreślić, że skazany może ustanowić obrońcę już po uprawomocnieniu się orzeczenia, w tym udzielić mu pełnomocnictwa do działania na jego rzecz w postępowaniu o wznowienie prawomocnie zakończonych postępowania w konkretnej sprawie karnej. Tak zakreślony zakres upoważnienia bez wątpienia uprawnia obrońcę do podejmowania wszelkich czynności związanych z tym postępowaniem, a więc do sporządzenia wniosku o wznowienie, podpisania tego wniosku i jego wniesienia, składania w imieniu skazanego innych wniosków (np. dowodowych) i pism, ewentualnego reprezentowania go w posiedzeniach sądu, czy też do wnoszenia środków odwoławczych od podlegających zaskarżeniu rozstrzygnięć sądu. Przedłożone w niniejszym postępowaniu pełnomocnictwo takiego upoważnienia jednak nie zawiera. Wyraźnie wszak w nim podano, że upoważnienie udzielone przez Elżbietę P. adwokat Marii B. obejmuje sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania, z czego trafnie wywnioskowano w zaskarżonym zarządzeniu – nie dopuszczając się tu żadnego błędu – iż opisane pełnomocnictwo zawierało ograniczenie, o którym mowa w art. 84 § 1 k.p.k., do podjęcia tylko wskazanej czynności. Oceny tej nie może zmienić argument zażalenia, że z omawianego określenia zakresu pełnomocnictwa płynie konkluzja, iż upoważnienie udzielone do sporządzenia wniosku obejmowało również pełnomocnictwo do działania w całym postępowaniu związanym z tym wnioskiem, bowiem przeczy temu treść ocenianego pełnomocnictwa, które upoważnienia takiego po prostu nie zawiera, a czynienie w tym przedmiocie domniemań nie znajduje podstaw. Dla porównania warto w tym miejscu odnotować, że obrońca wyznaczony z urzędu w postępowaniu o wznowienie postępowania, w trybie art. 84 § 2 k.p.k., uprawniony jest do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie albo do pisemnego poinformowania sądu o braku podstaw do jego wniesienia; uprawnienie zaś do udziału w toczącym się postępowaniu, jeżeli wniosek zostanie wniesiony, daje mu natomiast wyraźne w tym przedmiocie upoważnienie ustawowe.

Na koniec wreszcie nie sposób nie zauważyć, że swoje upoważnienie do wniesienia zażalenia, którego odmówiono przyjęcia, adw. Maria B. wywodzi tylko z własnych deklaracji co do zakresu udzielonego jej przez skazaną pełnomocnictwa, które w przewidzianej formie nie zostało uzupełnione do chwili obecnej, na żadnym etapie niniejszego postępowania. Powyższe było więc wystarczające do podjęcia decyzji o odmowie przyjęcia wniesionego przez nią zażalenia na odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie, niezależnie od badania innych warunków jego dopuszczalności, w tym kwestii terminu jego wniesienia – wiążącej się z oceną faktu doręczenia jej, na żądanie, odpisu następnie zaskarżonego zarządzenia. Podobnie można napomknąć, że na obecnym etapie bezprzedmiotowe jest szczegółowe badanie kwestii upoważnienia adw. Marii B. także do wniesienia samego wniosku o wznowienie postępowania, skoro we wniosku tym powołano się wyłącznie na przyczynę wznowienia postępowania z powodu jednego z uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k., którą potraktowano jako sygnalizację strony (skazanej) o wadzie postępowania podlegającej badaniu (i zbadanej) z urzędu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.”

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

1.4. Zagadnienia prawne

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

」 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』

1.4.6. Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I KZP 25/14

1. Jak należy rozumieć wyrażenie "w związku z przesłuchaniem" zawarte w dyspozycji art. 171 § 5 pkt 2 k.p.k.?
2. Czy regulacja art. 171 § 5 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 171 § 7 k.p.k. dopuszcza przeprowadzenie i wykorzystanie w procesie karnym dowodu z ekspertyzy wariograficznej dotyczącej osoby, której przedstawiono zarzuty (podejrzany) lub którą postawiono w stan oskarżenia (oskarżony)?
3. Czy art. 199a k.p.k. stanowi samodzielną podstawę przeprowadzenia dowodu z ekspertyzy wariograficznej dotyczącej podejrzanego a nawet oskarżonego?
4. Jeżeli nie jest możliwe poddanie podejrzanego badaniu wariografem w oparciu o regulację art. 199a k.p.k., to czy podstawę wykonania badania i sporządzenia opinii przez biegłego może stanowić art. 192a § 2 k.p.k.?
5. Czy wnioski zawarte w ekspertyzie biegłego mogą zostać wykorzystane wyłącznie na poparcie stanowiska obrony, czy też mogą stanowić pełnowartościowy dowód potwierdzający tezę oskarżenia?"

」 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』

2. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa karnego

」 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』

2.1. Wyroki i postanowienia Trybunału Konstytucyjnego

(źródło: www.trybunal.gov.pl)

」 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』 』

2.1.1 Uprawnienia pokrzywdzonego w procesie karnym; pokrzywdzony - oskarżyciel posiłkowy (SK 22/13).

Niezapewnienie pokrzywdzonemu możliwości wzięcia udziału w posiedzeniach sądu umarzających postępowanie przed rozprawą narusza jego konstytucyjne prawo do sądu.

30 września 2014 r. o godz. 14.00 Trybunał Konstytucyjny ogłosił wyrok w sprawie skargi konstytucyjnej T. J. dotyczącej uprawnień pokrzywdzonego w procesie karnym i pokrzywdzonego jako oskarżyciela posiłkowego. Wyrok został wydany na posiedzeniu niejawnym, na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym oraz § 48 Uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego z 3 października 2006 r. w sprawie Regulaminu Trybunału Konstytucyjnego.

Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 339 § 5 w związku z art. 54 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zakresie, w jakim nie zapewnia pokrzywdzonemu możliwości wzięcia udziału w posiedzeniach sądu dotyczących umorzenia postępowania przed rozprawą, o których mowa w art. 339 § 3 pkt 1 ustawy – Kodeks postępowania karnego, **jest niezgodny** z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 konstytucji.

W pozostałym zakresie umorzył postępowanie na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK.

– art. 96 § 1 oraz art. 95 § 6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia,

2. Przepisy tabeli B, stanowiącej załącznik do rozporządzenia powołanego w punkcie 1, jak również całe rozporządzenie **nie są niezgodne** z art. 33 ustawy – Kodeks wykroczeń w związku z:

– art. 34, art. 84, art. 85 § 1, art. 86 § 1 i 2, art. 88, art. 90, art. 91, art. 92 § 1, art. 92a, art. 94 § 1, art. 95, art. 96 § 1 pkt 2, 4 i 5, art. 97, art. 100 pkt 2 i 4, art. 101 oraz art. 102 ustawy – Kodeks wykroczeń,

– art. 96 § 1 oraz art. 95 § 6 ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

3. Przepisy tabeli C, stanowiącej załącznik do rozporządzenia powołanego w punkcie 1, jak również całe rozporządzenie **nie są niezgodne** z art. 33 ustawy – Kodeks wykroczeń w związku z:

– art. 34 ustawy – Kodeks wykroczeń,

– art. 92 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym oraz załącznikiem nr 1 do tej ustawy,

– art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych,

– art. 96 § 1 i § 1a pkt 2 oraz art. 95 § 6 ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

4. Przepisy tabel A, B i C, stanowiących załącznik do rozporządzenia powołanego w punkcie 1 w zakresie, w jakim określają wysokość stawek mandatów, **są zgodne** z art. 95 § 6 i art. 96 § 1 i § 1a pkt 2 ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz z art. 92 ust. 1 konstytucji.

5. Przepisy tabel A, B i C, stanowiących załącznik do rozporządzenia powołanego w punkcie 1 oraz całe rozporządzenie **są zgodne** z art. 42 ust. 1 konstytucji.

6. Lp. 195 i lp. 196 tabeli B, stanowiącej załącznik do rozporządzenia powołanego w punkcie 1 **są zgodne** z art. 95 § 6 ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz z art. 92 ust. 1 konstytucji.

7. Lp. 190 tabeli B, stanowiącej załącznik do rozporządzenia powołanego w punkcie 1 w zakresie, w jakim dotyczy ochrony urządzeń kontrolnych, **jest niezgodna** z art. 85 § 1 ustawy – Kodeks wykroczeń, art. 95 § 6 ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz z art. 92 ust. 1 konstytucji.

8. Lp. 241 i lp. 242 tabeli B, stanowiącej załącznik do rozporządzenia powołanego w punkcie 1 **są niezgodne** z art. 86 § 1 i 2 ustawy – Kodeks wykroczeń, art. 95 § 6 ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz z art. 92 ust. 1 konstytucji.

9. Lp. 1-10 tabeli C, stanowiącej załącznik do rozporządzenia powołanego w punkcie 1 **są niezgodne** z art. 92 ust. 1 i 2 ustawy o transporcie drogowym oraz załącznikiem nr 1 do tej ustawy, a także z art. 95 § 6 ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz z art. 92 ust. 1 konstytucji.

10. Lp. 47 tabeli C, stanowiącej załącznik do rozporządzenia powołanego w punkcie 1 **jest niezgodna** z art. 24 ust. 4 pkt 7 ustawy o systemie tachografów cyfrowych, art. 95 § 6 ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz z art. 92 ust. 1 konstytucji.

Przepisy wymienione w punktach 7, 8, 9 i 10, w zakresach tam wskazanych, **tracą moc obowiązującą z upływem sześciu miesięcy** od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw.

W pozostałym zakresie Trybunał umorzył postępowanie.

Badając zarzuty podniesione w niniejszej sprawie Trybunał Konstytucyjny odniósł się w pierwszej kolejności do zarzutu braku możliwości indywidualizacji sankcji za wykroczenia z uwzględnieniem ustawowych okoliczności mających wpływ na jej wymiar w odniesieniu do poszczególnych typów czynów określonych w przepisach, które zostały powołane jako przepisy związkowe do art. 33 i art. 34 kodeksu wykroczeń (dalej k.w.)

W ocenie Trybunału powyższe wzorce kontroli nie stanowią adekwatnego wzorca kontroli zaskarżonych przepisów. W art. 33 k.w. ustawodawca posłużył się pojęciem „organu orzekającego”, które w świetle po-

2.2.7. Nieważność orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego; odpowiedzialność Skarbu Państwa (SK 7/14)

Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.8. Zasady opodatkowania gier hazardowych (SK 3/14)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności rt. 139 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych z art. 2 w związku z art. 20, art. 21, art. 22, art. 31, art. 64 ust. 1 i 3, art. 84 oraz z art. 217 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.9. Uprawnienie pokrzywdzonego do wniesienia aktu oskarżenia (SK 1/14)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 55 ust. 1 zdanie 1 oraz art. 330 § 2 zdanie 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks postępowania karnego z art. 32 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, w zakresie w jakim uprawnienie do wniesienia przez pokrzywdzonego aktu oskarżenia powstaje jedynie w przypadku powtórnego wydania przez prokuratora postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.10. Przepisy regulujące przeszukiwanie osób, dokonywanie kontroli osobistej oraz przeszukiwanie pojazdów przez funkcjonariuszy publicznych (K 17/14)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności:

1. art. 219 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks postępowania karnego w zakresie, w jakim przewiduje przeszukiwanie osoby, nie określając równocześnie granic tego przeszukiwania z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
2. art. 44 § 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia w zakresie, w jakim przewiduje przeszukiwanie osoby, nie określając równocześnie granic tego przeszukiwania z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
3. art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 roku o udzieleniu ochrony cudzoziemcom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim przewiduje przeprowadzenie kontroli osobistej, nie określając równocześnie jej granic z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
4. a) art. 15 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3, a także z art. 50 Konstytucji RP;
- b) art. 15 ust. 7 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
5. a) art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 października 1990 roku o Straży Granicznej z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3, a także z art. 50 Konstytucji RP;
- b) art. 11 ust. 2a lit. a ustawy z dnia 12 października 1990 roku o Straży Granicznej z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
6. a) art. 11a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 września 1991 roku o kontroli skarbowej z art. 50 Konstytucji RP;
- b) art. 11c ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 roku o kontroli skarbowej z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
7. a) art. 12 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o strażach gminnych z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
- b) art. 20 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o strażach gminnych z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;
8. art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 marca 2001 roku o Biurze Ochrony Rządu z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3, a także z art. 50, art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
9. a) art. 17 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3, a także z art. 50 Konstytucji RP;

- b) art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
10. a) art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 24 maja 2002 roku o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3, a także z art. 50 Konstytucji RP;
- b) art. 23 ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 24 maja 2002 roku o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
11. art. 44 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3, a także z art. 50, art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
12. a) art. 14 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3, a także z art. 50 Konstytucji RP;
- b) art. 14 ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
13. a) art. 32 ust. 1 pkt 4 i art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3, a także z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
- b) art. 32 ust. 1 pkt 9 oraz art. 46 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej z art. 50 oraz z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
14. a) art. 23 pkt 4 lit. d ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 roku o rybactwie śródlądowym z art. 50 Konstytucji RP;
- b) art. 23a ust. 8 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 roku o rybactwie śródlądowym z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
15. a) art. 47 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 września 1991 roku o lasach z art. 50 Konstytucji RP;
- b) art. 47 ust. 3b ustawy z dnia 28 września 1991 roku o lasach z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
16. a) art. 39 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1995 roku – Prawo łowieckie z art. 50 Konstytucji RP;
- b) art. 39 ust. 10 ustawy z dnia 13 października 1995 roku – Prawo łowieckie z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP;
17. a) § 16 ust. 1 pkt 2, ust. 2-5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2005 roku w sprawie sposobu postępowania przy wykonywaniu niektórych uprawnień policjantów z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
- b) § 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2005 roku w sprawie sposobu postępowania przy wykonywaniu niektórych uprawnień policjantów z art. 50 Konstytucji RP;
18. a) § 5 ust. 1-4, 6 i 7 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 grudnia 2006 roku w sprawie kontroli granicznej dokonywanej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
- b) § 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 grudnia 2006 roku w sprawie kontroli granicznej dokonywanej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej z art. 50 Konstytucji RP;
19. § 10 ust. 1 pkt 2, ust. 3-6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2009 roku w sprawie zakresu i sposobu wykonywania przez strażników gminnych (miejskich) niektórych czynności z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
20. a) § 9 i § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2002 roku w sprawie szczegółowego trybu wykonywania czynności przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu oraz korzystania przez nich z pomocy innych podmiotów z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
- b) § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2002 roku w sprawie szczegółowego trybu wykonywania czynności przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu oraz korzystania przez nich z pomocy innych podmiotów z art. 50 Konstytucji RP;
21. a) § 19-21 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 14 grudnia 2001 roku w sprawie szczegółowego sposobu wykonywania niektórych uprawnień przez żołnierzy Żandarmerii Wojskowej z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
- b) § 22 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 14 grudnia 2001 roku w sprawie szczegółowego wykonywania niektórych uprawnień przez żołnierzy Żandarmerii Wojskowej z art. 50 Konstytucji RP;
22. a) § 29 ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2005 roku w sprawie wydawania osobom poleceń określonego zachowania się, legitymowania, zatrzymywania, przeszukania, kontroli osobistej, przeglądania bagaży i sprawdzania ładunku oraz rejestrowania zdarzeń przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
- b) § 30 i § 31 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2005 roku w sprawie wydawania osobom poleceń określonego zachowania się, legitymowania, zatrzymywania, przeszukania, kontroli osobistej, przeglądania bagaży i sprawdzania ładunku oraz rejestrowania zdarzeń przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z art. 50 Konstytucji RP;
23. a) § 29 ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 2006 roku w sprawie wydawania osobom poleceń określonego zachowania się, legitymowania, zatrzymywania, przeszukania, kontroli osobistej,

przeглядania bagaży i sprawdzania ładunku oraz obserwowania i rejestrowania zdarzeń przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

b) § 30 i § 31 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 2006 roku w sprawie wydawania osobom poleceń określonego zachowania się, legitymowania, zatrzymywania, przeszukania, kontroli osobistej, przeглядania bagaży i sprawdzania ładunku oraz obserwowania i rejestrowania zdarzeń przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego z art. 50 Konstytucji RP;

24. a) § 8-10 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 listopada 2009 roku w sprawie warunków użycia urzędzeń technicznych i psów służbowych podczas kontroli oraz sposobu przeprowadzania przeszukania osoby i rewizji bagażu podróznego z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

b) § 11 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 listopada 2009 roku w sprawie warunków użycia urzędzeń technicznych i psów służbowych podczas kontroli oraz sposobu przeprowadzania przeszukania osoby i rewizji bagażu podróznego z art. 50 Konstytucji RP;

25. § 16 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 lipca 2011 roku w sprawie warunków, sposobu i szczegółowego trybu wykonywania niektórych czynności przez inspektorów i pracowników kontroli skarbowej, sposobu i trybu współpracy z Policją w zakresie wykonywanych czynności oraz wzorów dokumentów stosowanych w sprawach zatrzymania osoby i kontroli rodzaju paliwa używanego do napędu pojazdu mechanicznego z art. 50 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.11. Odpowiedzialność za wykroczenie; znikoma społecznie szkodliwość czynu (K 13/14)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 roku – Kodeks wykroczeń, w zakresie, w jakim przepis ten pomija przesłankę znikomej społecznej szkodliwości czynu jako wyłączającej odpowiedzialność za wykroczenie – z art. 45 ust. 1 i z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.12. Ustawa o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (K 11/14)

Sprawa połączona z K 6/14 (sprawa rozpoznawana pod wspólną sygnaturą K 6/14).

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.13. Utrata członkostwa w Polskim Związku Łowieckim; postępowanie dyscyplinarne (K 10/14)

Prokurator Generalny wniósł o zbadanie zgodności art. 2 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 roku o zmianie ustawy – Prawo łowieckie, jak również art. 3 tej ustawy w zakresie, w jakim dotyczy spraw utraty członkostwa w Polskim Związku Łowieckim na skutek łowieckiego postępowania dyscyplinarnego, z art. 42 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.14. Ustawa o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (K 6/14)

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o zbadanie zgodności

- 1) art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 22 listopada 2013 roku o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób – z art. 41 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP,
- 2) art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 22 listopada 2013 roku o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób - z art. 42 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP,

- 3) art. 11 i art. 14 ust. ustawy z dnia 22 listopada 2013 roku o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób – z art. 2 i art. 41 ust. 1 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.15. Postępowanie karne; zasady udziału podejrzanego (oskarżonego) lub jego obrońcy w posiedzeniu sądu (K 5/14)

Rzecznicy Praw Obywatelskich wnieśli o zbadanie zgodności art. 464 § 1 i 2 w zw. z art. 96 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks postępowania karnego – w zakresie w jakim nie gwarantuje podejrzanemu/oskarżonemu lub jego obrońcy prawa do wzięcia udziału w posiedzeniu sądu rozpatrującego zażalenie na postanowienie dotyczące stosowania wobec niego innych niż zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie środków przymusu - z art. 42 ust. 2, z art. 45 ust. 1, z art. 2 i z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.16. Zakres immunitetu parlamentarnego (K 2/14)

Rzecznicy Praw Obywatelskich wnieśli o zbadanie zgodności art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora w części zawierającej wyrazy "a także inną działalność związaną nieodłącznie ze sprawowaniem mandatu" z art. 105 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 47 oraz z art. 2 Konstytucji RP, a także z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.17. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 43/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Radomiu. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.18. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 42/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Grójcu. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.19. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 41/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Radomiu. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.20. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 40/14)

Pytanie Sądu Okręgowego w Warszawie. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.21. Kodeks karny; wyrok łączny; zasada sprawiedliwości i rzetelności proceduralnej (P 37/14)

Sąd Okręgowy w Krakowie wystąpił z pytaniem czy art. 89 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny jest zgodny z art. 2; art. 45 ust. 1, art. 175 i art. 178 Konstytucji RP .

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.22. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 36/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.23. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 35/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.24. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 34/14)

Sąd Rejonowy w Pruszkowie wystąpił z pytaniem prawnym czy art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych zostały uchwalone w sposób naruszający wymagania dotyczące procesu legislacyjnego wynikające z prawa unijnego, związane z zachowaniem obowiązku notyfikacji przepisów technicznych Komisji Europejskiej, a zatem czy są zgodne z art. 2 w związku z art. 7 i art. 9 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.25. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 33/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Słupsku. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.26. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 31/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.27. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 30/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Wejherowie. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.28. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 29/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.29. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 28/14)

Pytanie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie. Sprawa połączona.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.30. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 22/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim. Sprawa połączona.

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.31. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 21/14)

Sąd Rejonowy w Olsztynie wystąpił z pytaniem prawnym czy art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, uchwalonej bez przedstawienia przez Państwo Polskie w Komisji Europejskiej w ramach procedury notyfikacyjnej wynikającej z art. 1 ust. 11 dyrektywy 98/34/WE parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku jest zgodny z:

- art. 2 Konstytucji RP tj. zasadą demokratycznego państwa prawnego zaufania obywatela do państwa i prawa oraz z zasadą racjonalności działań ustawodawcy, zasadą winy jako podstawy odpowiedzialności, zasadą poprawnej legislacji;
- z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP tj. zasadą proporcjonalności;
- z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP tj. zasadą równości oraz sprawiedliwości społecznej.

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.32. Wyroki łączne; zasady orzekania (P 19/14)

Sąd Apelacyjny wystąpił z pytaniem prawnym czy art. 92a ustawy - Kodeks karny zakazujący obejmowania wyrokiem łącznym orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej jest zgodny z art. 32 Konstytucji RP oraz art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.33. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 18/14)

Pytanie Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach. Sprawa połączona.

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.34. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 17/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim. Sprawa połączona.

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.35. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 16/14)

Pytanie Sądu Rejonowego w Przemyślu. Sprawa połączona.

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.36. Gry hazardowe; zasady procesu legislacyjnego (P 10/14)

Sady Rejonowe: w Lęborsku i w Radomiu wystąpiły z pytaniem

- czy przepisy art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych zostały uchwalone w sposób naruszający wymagania dotyczące procesu legislacyjnego wynikające z prawa unijnego, związane z zachowaniem obowiązku notyfikacji przepisów technicznych Komisji Europejskiej, a zatem czy są zgodne z art. 2 w związku z art. 7 i art. 9 Konstytucji RP;
- czy przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych jest sprzeczny z art. 2 w związku z 2 w związku z art. 7 i art. 9 Konstytucji RP z uwagi na naruszenie wynikającego z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 roku obowiązku notyfikacji przepisów technicznych przez Komisję Europejską.

I. § 32 ust. 4 zdanie pierwsze rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 roku w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania,
 II. § 30 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 roku w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności - z art. 4 § 1, art. 102~pkt 1 i art. 249 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks karny wykonawczy, art. 40 w związku z art. 41 ust. 4 i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.42. Zasady ustalania wysokości stawki minimalnej za czynności adwokackie (U 1/14)

Rzecznik Praw Obywatelskich wystąpił z wnioskiem o zbadania zgodności:

- 1) § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zakresie, w jakim uzależnia wysokość stawki minimalnej za czynności adwokackie od wartości przedmiotu sprawy oraz wartości egzekwowanego roszczenia, a także § 6 tego rozporządzenia z art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o advokaturze oraz z art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji RP,
- 2) § 4 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zakresie, w jakim uzależnia wysokość stawki minimalnej za czynności radców prawnych od wartości przedmiotu sprawy oraz od wartości egzekwowanego roszczenia, a także § 6 tego rozporządzenia z art. 223 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych oraz z art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.43. Zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu; wysokość stawki za sporządzenie opinii (SK 25/14)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w związku z art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku - Prawo o advokaturze i § 14 ust. 4 pkt 2 oraz § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu z:

- a) art. 64. ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 92 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP;
- b) art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 w związku z art. 92 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.44. Złożenie wniosku o wszczęcie postępowania lustracyjnego - osoby uprawnione (SK 20/14)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 20 ust. 5 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów z art. 32 w związku z art. 30 Konstytucji RP w zakresie w jakim pozbawia osoby w nim enumeratywnie niewskazane do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania lustracyjnego.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.45. Nowelizacja Kodeksu karnego wykonawczego; surowsza kara zastępcza niż w orzeczeniach zapadłych pod rządami poprzedniej ustawy (SK 17/14)

Sprawa połączona ze sprawami SK 62/13 i SK 63/13.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.46. Opłaty w sprawach karnych; koszty postępowania (SK 14/14)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 636 § 3 w zw. z art. 636 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks postępowania karnego i art. 632 pkt 1 w związku z art. 640 ustawy z dnia 6

czerwca 1997 roku – Kodeks postępowania karnego z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 2 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.47. Prawo do sądu; pozbawienie skarżącego prawa do udziału w posiedzeniu sądu w przedmiocie wykonywania środka zabezpieczającego - umieszczenie w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym (SK 13/14)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 22 § 1 w związku z art. 204 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks karny wykonawczy w zakresie w jakim przepis ten pozbawia skarżącego prawa udziału w posiedzeniu sądu w przedmiocie wykonywania środka zabezpieczającego z art. 94 §1 k.k., w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, tj. zasadą prawa do sądu, w tym składającym się na jej treść uprawnieniem do korzystania z rzetelnej procedury sądowej, zgodnej z wymogami sprawiedliwości i jawności poprzez zapewnienie skarżącemu wysłuchania i osobistego udziału w czynnościach sądowego postępowania wykonawczego.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.48. Nieważność orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego; odpowiedzialność Skarbu Państwa (SK 12/14)

Sprawa połączona ze sprawą SK 7/14.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.49. Nieważność orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego; odpowiedzialność Skarbu Państwa (SK 7/14)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności

I. art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zakresie, jakim ogranicza odpowiedzialność Skarbu Państwa tylko do skutków wynikłych z wykonania, a nie wydania orzeczenia albo decyzji z art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w związku z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz w związku z art. 2 Konstytucji RP;

II. 1. przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 września 2007 roku o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wraz z późniejszymi zmianami z przepisem art. 2, przepisem art. 32 ust. 1 w związku z przepisami art. 64 ust. 2 i art. 77 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim nie przyznaje osobom represjonowanym prawa do odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, w przypadku wydania w toku postępowania zakończonego nieważnym postanowieniem w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania i poszukiwania listem gończy, lecz nieujęcia osoby represjonowanej w następstwie jej skutecznego ukrywania się przed organami ścigania i przebywania w tzw. „podziemiu”;

2. przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 września 2007 roku o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wraz z późniejszymi zmianami z przepisem art. 31 ust. 3 w związku z przepisem art. 77 ust. 2 Konstytucji RP w zakresie, w jakim uniemożliwia osobom represjonowanym za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego skutecznego dochodzenia na drodze sądowej roszczenia o odszkodowanie za poniesioną szkodę i o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wyrządzonych wydaniem w toku postępowania zakończonego nieważnym postanowieniem w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania i poszukiwania listem gończy, lecz nieujęcia osoby represjonowanej w następstwie jej skutecznego ukrywania się przed organami ścigania i przebywania w tzw. „podziemiu”.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌
2.2.50. Uprawnienie pokrzywdzonego do wniesienia aktu oskarżenia (SK 1/14)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 55 ust. 1 zdanie 1 oraz art. 330 § 2 zdanie 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks postępowania karnego z art. 32 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, w zakresie w jakim uprawnienie do wniesienia przez pokrzywdzonego aktu oskarżenia powstaje jedynie w przypadku powtórnego wydania przez prokuratora postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌
2.2.51 Tymczasowe aresztowanie; wyłączenie możliwości telefonicznego porozumiewania się tymczasowo aresztowanego z obrońcą (K 54/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 217c ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny wykonawczy w zakresie, w jakim wyłącza możliwość telefonicznego porozumiewania się tymczasowo aresztowanego z obrońcą jest niezgodny z art. 42 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌
2.2.52. Wykroczenia; ograniczenie praw i wolności obywateli w zakresie możliwości uzyskania informacji o popełnionym wykroczeniu (K 51/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności:

- 1) art. 38 ustawy z 21 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia z art. 2 Konstytucji RP w zakresie w jakim narusza on konstytucyjną zasadę ochrony zaufania obywateli do Państwa;
- 2) art. 38 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia z art. 42 ust. 2 oraz 3 Konstytucji RP w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w zakresie w jakim uniemożliwia on obywatelowi skuteczną obronę oraz stawia go przed wyborem zrzeczenia się konstytucyjnego prawa domniemania niewinności albo narażenia na postępowanie sądowe, a także w zakresie w jakim znajdujące się w nim rozwiązania są nieproporcjonalne do celów osiągniętych przez Państwo;
- 3) art. 38 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie w jakim różnicuje on prawo obywateli do równego traktowania przez władze publiczne w zależności od rodzaju służby państwowej dokonującej kontroli;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌
2.2.53. Dochodzenie roszczeń odszkodowawczych; przedawnienie roszczenia o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, zastosowanie środka zabezpieczającego, niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie (K 32/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 555 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego z:

- art. 77 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP;
- art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP;

2.2.54. Określenie wymiaru kary za wykroczenia drogowe (K 30/13)

Prokurator Generalny wniósł o zbadanie zgodności Załączników Nr 1 oraz Nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 r o transporcie drogowym z art. 10 w związku z art. 173 i w związku z art. 175 ust. 1 oraz w związku z art. 45 ust 1 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.55. Wolność słowa; ograniczenia wolności słowa (K 28/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 16 ust. 3 pkt 1, art. 16 ust. 3 pkt 2 w części zawierającej słowa "i miejsca urodzenia", art. 16 ust. 3 pkt 3, art. 16 ust. 3 pkt 4, oraz art. 16 ust. 3 pkt 6 oraz art. 16 ust. 6 ustawy z dnia 1 lipca 2005 roku o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepieniu komórek, tkanek i narządów z art. 47 oraz z art. 51 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.56. Prawo zatrzymanego do odmowy złożenia oświadczeń; obowiązek poinformowania zatrzymanego o takim prawie (K 19/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 244 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego - w zakresie, w jakim nie przewiduje prawa zatrzymanego do odmowy złożenia oświadczeń i obowiązku poinformowania zatrzymanego o takim prawie - z art. 42 ust. 2 i art. 42 ust. 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.57. Prawo autorskie (K 15/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 115 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.58. Obligatoryjna zamiana grzywny na zastępczą karę aresztu (K 9/13)

Prokurator Generalny wniósł o zbadanie zgodności przepisu art. 25 § 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 roku - Kodeks wykroczeń przez to, że ustanawia obligatoryjną zamianę grzywny na zastępczą karę aresztu - z art. 10 w związku z art. 173 i w związku z art. 175 ust. 1 oraz w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.59. Nielegalny pobór energii elektrycznej; dopuszczalność stosowania wobec osoby fizycznej za ten sam czyn odpowiedzialności karnej i odpowiedzialności cywilnej o charakterze sankcyjnym - opłata (P 50/13)

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wystąpił z pytaniem czy art. 278 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny oraz art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne w zakresie w jakim dopuszczają jednoczesne stosowanie wobec tej samej osoby, za to samo zachowanie polegające na nielegalnym poborze energii elektrycznej, odpowiedzialności za przestępstwo oraz opłaty przewidzianej właśnie w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
2.2.60. Przesłanki zarządzenia przez sąd obligatoryjnie wykonania kary warunkowo zawieszonej (P 43/13)

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie wystąpił z pytaniem: czy:

1. art. 75 § 1a Kodeksu karnego jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 2 Konstytucji RP oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP,
2. art. 75 § 1a Kodeksu karnego jest zgodny z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP w związku z art. 42 ust. 3 Konstytucji RP i art. 42 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i art. 2 Konstytucji RP,
3. art. 75 § 1a Kodeksu karnego jest zgodny z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 2 Konstytucji RP i w związku z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
2.2.61. Odpowiedzialność za przestępstwo skarbowe; odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe (P 40/13)

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wystąpił z pytaniem: czy art. 62 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 roku - Kodeks karny skarbowy w zakresie, w jakim dopuszcza odpowiedzialność za przestępstwo skarbowe albo wykroczenie skarbowe, pomimo uprzedniego zastosowania, na podstawie art. 108 § 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług, wobec tej samej osoby, za ten sam czyn, swoistej sankcji podatkowej, polegającej na obowiązku zapłaty podatku w efekcie samego wystawienia fikcyjnej faktury wskazującej kwotę podatku, jest zgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 42 ust. 1 Konstytucji RP;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
2.2.62. Przeniesienie sędziego na nowe miejsce służbowe (P 35/13)

Sąd Najwyższy wystąpił z pytaniem: czy art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych jest zgodny z art. 180 ust. 2 i 5 w związku z art. 180 ust. 1, art. 178 ust. 1, art. 179 i art. 186 ust. 1 oraz w związku z art. 173 i art. 10 ust. 1 Konstytucji RP;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
2.2.63. Skrócenie *vacatio legis* (P 29/13)

Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach wystąpił z pytaniem: czy art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 maja 2012 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z nakazem zachowania odpowiedniej *vacatio legis*, jest zgodny z art. 2 w związku z art. 88 ust. 1 i 2 Konstytucji RP;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」
2.2.64. Dopuszczenie zawieszenia postępowania karnego w celu oczekiwania na prejudycjalność orzeczenia innego sądu (P 20/13)

Sąd Okręgowy w Warszawie wystąpił z pytaniem: czy art. 22 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego jest zgodny z art. 2, art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP w zakresie w jakim nie dopuszcza zawieszenia postępowania karnego w celu oczekiwania na prejudycjalność orzeczenia innego sądu;

2.2.65. Zakłady poprawcze i schroniska dla nieletnich; system izolacji nieletnich (U 7/13)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności o zbadanie zgodności § 25 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2001 roku w sprawie zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich oraz § 34 rozporządzenia w zakresie w jakim odsyła do odpowiedniego stosowania § 25 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia z art. 95 § 3 ustawy z dnia 26. października 1982 roku o postępowaniu w sprawach nieletnich z art. 41 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i art. 92 ust. 1 zdanie 1 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.66. Uprawnienie inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego oraz pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego (U 3/13)

Prokurator Generalny wniósł o zbadanie zgodności przepisów rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 2011 roku w sprawie nadania inspektorom Inspekcji Transportu Drogowego oraz pracownikom Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego uprawnień do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego:

1) § 2 ust. 1 - z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym w związku z art. 129a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku -Prawo o ruchu drogowym, jak również z art. 95 § 5 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, a przez to także z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP;

2) § 2 ust. 2 - z art. 76a ust. 1 w związku z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym oraz w związku z art. 129a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym, jak również z art. 95 § 5 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 roku - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, a przez to również z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.67. Karalność niepublicznego znieważenia funkcjonariusza publicznego (SK 70/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 226 § 1 kodeksu karnego, w zakresie, w jakim penalizuje znieważenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej dokonane niepublicznie z art. 54 ust. 1, art. 61 ust. 1 oraz art. 63 Konstytucji RP w związku z art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP;

2.2.68. Zasady wyłączenia sędziego (SK 66/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 40 § 1 pkt 7 ustawy z 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego w zakresie w jakim ogranicza wyłączenie sędziego z mocy samej ustawy tylko do tych spraw, w których brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone, umożliwiając kilkukrotne orzekanie przez tego samego sędziego w danej sprawie w II instancji narusza art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a w szczególności wynikające z prawa do sądu, prawo do rozpatrzenia sprawy przez bezstronny sąd;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.69. Kodeks postępowania karnego; wyłączenie dopuszczalności zaskarżenia zażaleniem postanowienia wydanego na podstawie art. 56 § 2 k.p.k. (SK 65/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 56 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego w zakresie, w jakim wyłącza dopuszczalność zaskarżenia zażaleniem postanowienia wydanego na podstawie art. 56 § 2 k.p.k. i odnoszącego się do oskarżyciela posiłkowego, o którym mowa w art. 54 k.p.k., z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji RP;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.70. Obowiązek właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; wykroczenie drogowe (SK 64/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 96 § 3 ustawy z dnia 20 maja 1971 roku - Kodeks wykroczeń w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym w zakresie w jakim kryminalizowane (penalizowane) jest niewskazanie przez właściciela lub posiadacza pojazdu na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, także w sytuacji, gdy takie wskazanie narażałoby tę osobę na odpowiedzialność karną za inne wykroczenie drogowe, ponieważ to właściciel lub posiadacz pojazdu był kierującym pojazdem albo takie wskazanie narażałoby osobę najbliższą dla właściciela lub posiadacza pojazdu na odpowiedzialność za inne wykroczenie drogowe, ponieważ to osoba najbliższa dla właściciela lub posiadacza pojazdu byłaby kierującym pojazdem, z art. 42 ust. 2 i 3 Konstytucji RP oraz z art. 18 Konstytucji RP, w związku z art. 47 Konstytucji RP, w związku z art. 71 ust. 1 Konstytucji RP, w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, w związku z art. 2 Konstytucji RP oraz w związku z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.71. Nowelizacja Kodeksu karnego wykonawczego; surowsza kara zastępcza niż w orzeczeniach zapadłych pod rządami poprzedniej ustawy (SK 62/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw z art. 2 Konstytucji RP, art. 42 ust. 1 Konstytucji RP, art. 15 ust. 1 zdanie drugie Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 roku i art. 7 ust. 1 zdanie drugie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 roku;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.72. Przeciwdziałanie narkomanii; przepadek przedmiotu przestępstwa oraz przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia, nawet jeżeli nie były one własnością sprawcy, niezależnie od winy osoby będącej właścicielem przedmiotu objętego przypadkiem (SK 59/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w zakresie w jakim dopuszcza możliwość orzeczenia przypadku przedmiotu przestępstwa oraz przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia, nawet jeżeli nie były one własnością sprawcy, niezależnie od winy osoby będącej właścicielem przedmiotu objętego przypadkiem z:

- art. 2 w związku z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP,
- art. 31 ust. 3 w związku z art. 21 i art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP,
- art. 32 w związku z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP;

」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」 」

2.2.73. Postępowanie karne; zasady przyznawania statusu pokrzywdzonego; składanie fałszywych zeznań (SK 58/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 49 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego w związku z art. 233 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny, w zakresie, w jakim pozwala na nieprzyznanie statusu pokrzywdzonego, a co za tym idzie statusu strony postępowania karnego w sprawie składania fałszywych zeznań osobie, która była stroną innego postę-

powania, w którym te zeznania zostały złożone i służyły za dowód z art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 w związku z art. 2 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.74. Przeciwdziałanie narkomanii; prawo do decydowania o ochronie własnego życia i zdrowia (SK 55/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności rt. 62 oraz art. 63 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zakresie w jakim dotyczy konopi art. 31 ust. 3 w związku z art. 47, art. 53, art. 68 oraz z art. 40 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.75. Wolność sumienia i wyznania (SK 54/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności rt. 196 ustawy 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny z:

1. art. 53 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 54 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim ingeruje w wolność sumienia osób niewyznających religii poprzez uniemożliwienie im swobodnego wyrażania ich poglądów odnośnie przedmiotów czci religijnej,

2. art. 54 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 2 Konstytucji RP w zakresie, w jakim ogranicza wolność wyrażania poglądów w sposób nieproporcjonalny, znacznie wykraczający poza zakres konieczny w demokratycznym państwie prawnym, naruszając istotę tej wolności,

3. art. 25 ust. 2 Konstytucji RP w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim chroni osoby wierzące przed obrazą ich uczuć religijnych, a nie chroni osób, które nie wyznają religii a ich przekonania światopoglądowe oraz filozoficzne są naruszane przez inne osoby,

4. art. 42 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 2 Konstytucji RP w zakresie, w jakim nie spełnia wymogów określoności i pewności przepisów prawa karnego;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.76. Występek o charakterze chuligańskim (SK 47/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 115 § 21 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny z art. 31 ust. 3 w związku z art. 41 ust. 1 oraz art. 2 i art. 42 ust. 1 Konstytucji RP:

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.77. Nieprzyznanie statusu pokrzywdzonego, w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k., podmiotowi, którego dotyczy dokument poświadczający nieprawdę, wystawiony przez osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu (SK 27/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności przepisu art. 271 § 1 oraz art. 273 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny, w zakresie, w jakim nie przyznają statusu pokrzywdzonego, w rozumieniu art. 49 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego, podmiotowi którego dotyczy dokument poświadczający nieprawdę, wystawiony przez osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu - w szczególności dla którego dokument ma znaczenie prawne, którego sytuację prawną dokument opisuje lub determinuje, z:

1) art. 2 Konstytucji RP,

2) art. 45 ust. 1 Konstytucji RP,

3) art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.78. Postępowanie z protokołami przesłuchań i innymi dokumentami lub przedmiotami, na które rozciąga się obowiązek zachowania w tajemnicy informacji niejawnych albo zachowania tajemnicy związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji (SK 21/13)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 156 § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego oraz § 6 ust. 1, ust. 3 i ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lutego 2012 roku w sprawie sposobu postępowania z protokołami przesłuchań i innymi dokumentami lub przedmiotami, na które rozciąga się obowiązek zachowania w tajemnicy informacji niejawnych albo zachowania tajemnicy związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 42 ust. 2 oraz art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.79. Zaskarżenie orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd odwoławczy (K 34/12)

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o zbadanie zgodności art. 426 § ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego - w zakresie w jakim nie daje podstaw do zaskarżenia orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd odwoławczy - z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 oraz w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.80. Brak regulacji trybu składania wniosków o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności sędziów za złożenie niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego; brak ustawowo określonych przesłanek wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności (P 31/12)

Sąd Okręgowy w Gliwicach wystąpił z pytaniem: czy art. 80 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zakresie niezawierającym regulacji trybu składania wniosków o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności sędziów za złożenie niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego i ustawowo określonych przesłanek wyrażenia zgody na pociągnięcie do tejże odpowiedzialności, oraz art. 19 i art. 21 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów w zakresie, w jakim do postępowania w przedmiocie odpowiedzialności karnej nie nakazują stosowania odpowiednio przepisu art. 80 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych w postępowaniu lustracyjnym - są zgodne z art. 2, art. 7 i art. 181 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.81. Postępowanie karne; pozbawienie strony realnego prawa do obrony i skutecznego środka odwoławczego (SK 54/12)

W skardze konstytucyjnej wniesiono o zbadanie zgodności art. 446 § 1 i 2 w związku z art. 96 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego z art. 2, art. 32 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 2 zd. 1., art. 45 ust. 1, art. 47, art. 52 ust. 2 i art. 64 ust. 2 Konstytucji RP.

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

2.2.82. Dopuszczalność prowadzenia postępowania o przestępstwo wypełniające także znamiona wykroczenia, po tym, gdy postępowanie o wykroczenie zostało prawomocnie zakończone (P 25/11; połączona z P 34/11)

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wystąpił z pytaniem: czy art. 17 § 1 pkt 7 ustawy z dnia z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zakresie w jakim pomija to, że nie wszczyna się postępowania karnego, a wszczęte umarza, gdy postępowanie o wykroczenie co do tego samego czynu tej samej osoby, zostało wcześniej prawomocnie zakończone, jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 14 ust. 7 Międzynarodowego paktu Praw Obywatelskich i Politycznych?

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

3. Zmiany w prawie

(opr. dr Anna Błachnio-Parzych, członek Biura Studiów i Analiz SN)

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

5. Informacja międzynarodowa

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

5.1. Rada Europy

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

5.1.1. Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌

6. Przegląd książek i czasopism

(opr. dr Anna Błachnio-Parzych, członek Biura Studiów i Analiz SN)

6.1. Przegląd książek

- T. Dukiet-Nagórska, Prawo karne. Część ogólna, szczególna i wojskowa, Warszawa 2014,
- T. Grzegorzczak, Polskie postępowanie karne, Warszawa 2014,
- K. Dąbkiewicz, Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia Komentarz, Warszawa 2014,
- K.J. Pawelec, Czynności niepowtarzalne w sprawach o wypadki drogowe. Aspekty procesowo-kryminalistyczne, Warszawa 2014,
- J. Bryk, M. Kobylas, T. Malinowska, Handel ludźmi - wykorzystanie narzędzi analitycznych w procesie wykrywania sprawców, Szczytno 2014,
- J. Struniawski, Dowodzenie w trakcie operacji policyjnych w zakresie imprez masowych i zgromadzeń publicznych, Szczytno 2014,
- A.Gerecka-Żołyńska, W. Sych, Prawo karne wykonawcze. Zagadnienia procesowe, Warszawa 2014,

6.2. Przegląd czasopism

Monitor Prawniczy 2014 nr 14

- M. Chorbot, Tajemnica psychiatryczna,
- S. Gurgul, Zasady funkcjonowania i odpowiedzialności (cywilnej i karnej) członka organu wykonawczego spółki kapitałowej, cz. I.;

Monitor Prawniczy 2014 nr 15

- S. Gurgul, Zasady funkcjonowania i odpowiedzialności (cywilnej i karnej) członka organu wykonawczego spółki kapitałowej, cz. II.;

Orzecznictwo Sądów Polskich 2014 nr 9

- K. Dąbkiewicz, Glosa do postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., II KK 212/13,
- R. Zawłocki, M. Gałęski, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2013 r., II KK 81/13;

Palestra 2014 nr 9

- J. Giezek, O granicach tajemnicy adwokackiej oraz zgodzie „dysponenta” na jej ujawnienie,
- P. Czarnecki, Kodeks etyki adwokackiej jako podstawa odpowiedzialności dyscyplinarnej,
- L. Gardocki, O tak zwanej kryminalizacji faktycznej,
- T. Szymanowski, Reforma prawa karnego w Polsce,
- P. Kardas, Pozaprosesowe czynności obrońcy a tzw. dowody prywatne w świetle nowelizacji procedury karnej,
- A. Bojańczyk, Uprawnienie do składania fałszywych wyjaśnień – jak długo jeszcze?,
- J.K. Gierowski, L.K. Paprzycki, Kontrowersje związane z ustawą z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób – perspektywa prawna i psychiatryczno-psychologiczna,
- J. Widacki, A. Cempura, M. Przybycień, Przesłębstwo zgwałcenia i jego ściganie po ostatniej nowelizacji Kodeksu karnego i Kodeksu postępowania karnego,
- W. Kotowski, Nakaz zachowania „szczególnej ostrożności” – studium przypadku;

Palestra 2014 nr 10

- P. Rogoziński, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 1 października 2013 r., I KZP 6/13;
- A. Bojańczyk, Jaki jest zakres nowego zakazu dowodowego obejmującego dowody uzyskane za pomocą czynu zabronionego?
- W. Kotowski, Wartość dowodowa zapisu kamery zainstalowanej na skrzyżowaniu;

Państwo i Prawo 2014 nr 9

- M. Granat, Godność człowieka z art. 30 Konstytucji RP jako wartość i jako norma prawna,
- E. Tuora – Schwierskott, Pojęcie sumienia w doktrynie konstytucjonalistów niemieckich w świetle ochrony prawnej wolności sumienia i religii;

Paragraf na drodze 2014 nr 8

- K. Mamak, Ewolucja regulacji dotyczących organizowania zgromadzeń na drogach publicznych,
- A. Regiec, Problem rejestrowania na terenie Polski samochodów z kierownicą umieszczoną po prawej stronie. Omówienie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 20 marca 2014 r., sygn. C-639/11,
- L.K. Paprzycki, Brona talerzowa na drodze publicznej,;